

Flacăra

ANUL LXXXI

Nr. 21

27 V — 2 VI

1992

BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

PÎNĂ CÎND ÎSI VOR FACE RUȘII DE CAP ÎN TRANSNISTRIA ?

Românii din Transnistria, ca românii de peste tot, și-au lucrat ogoarele amestecînd pămîntul cu lacrimi și cu sudoare. Dar ei, poate mai mult decît românii din alte părți, au amestecat pămîntul și cu singe. Cu singele lor. Li se întîmplă acest lucru și în zilele noastre. Dezmațul, nerușinarea și batjocura rușilor nu cunosc margini. Dar, pentru Dumnezeu, românii de la apus de Nistru, atît cei din Basarabia, cit și cei din România, trebuie să intre argint în acțiune, trebuie să sară în ajutorul fraților lor transnistrien. Domnilor Iliescu și Snegur, zimbetele, stringerile de mină și jalbele nu sunt eficiente împotriva tancurilor și mitralierelor. Vremea vorbelor a trecut, e ora faptelor !

(pag. 2)

PARLAMENTUL TRISTEȚII NOASTRE

pag. 3

DOSARUL ZILEI DE 21 DECEMBRIE 1989

pag. 7

"NICU CEAUȘESCU NU E ATÎT DE BOLNAV"

pag. 8

„Bîlciul deșertăciunilor“

pag. 12

ABTECH

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

REJUDECAREA PROCESULUI ANTONESCU

pag. 6

Concernul COMINPRES

vinde întreaga afacere din București, inclusiv toate filialele din țară: Tulcea, Sibiu, Constanța, Olimp, Neptun, Brașov, Cîmpulung- Argeș, Rucăr, Costinești etc., contra sumei de 500 milioane lei.

Interesații se vor adresa la telefoanele: 120098, 121243, 121580, 122844, 155781 - domnului Horia Constantin Opran - proprietar.

PÎNĂ CÎND ÎȘI VOR FACE RUȘII DE CAP ?

Față cu dezmățul rușilor în Transnistria, cu crimele săvârșite de ei acolo, nu te poți exprima calm, neutru, minia te cuprinde, îți vin sub condei cuvinte grele, ca bolovanii, ori ascuțite, ca șisurile, ori ucigătoare, ca gloanțele. Totuși, e necesar să ne stăpînim. Adevărul trebuie spus însă pînă la capăt, cu orice preț.

Firește, va fi treaba istoricilor să facă inventarul complet al minciunilor impuse de ruși cu tunul, pornite de la Kremlin și transmise apoi pe filieră, de toți, de la vîdică la opincă. Acum ne interesează doar minciunile cu privire la Transnistria: că românii sunt cei care-i atacă pe ruși și că militarii armatei a 14-a au ieșit din cazărmi așa, de capul lor, fără nici un ordin. Și ne interesează fiindcă la adăpostul acestor minciuni rușii își fac de cap în Transnistria — bat, pradă și, mai ales, omoară; de fapt, taie și spinzură, ca în țara nimănui.

Ce-i de făcut? N-ai mai vrea să ascult din nou prelegeri ale oamenilor stăpînirii despre diferența, în abordarea problemei transnistriene sau a oricărei alte probleme politice importante, dintre posibilitățile presei și cele ale responsabililor politici. Cunoșc foarte bine această diferență. Da, presa poate vorbi mai slobod, o poate lua cu cîțiva pași înainte etc., etc., dar soluțiile optime sunt aceleași, indiferent de postura celui care le caută. Adevărul este că factorii politici, și de la București, și de la Chișinău, nu numai cu vorbele au scîldat-o, ci și cu faptele. Practic, n-au făcut mai nimic. Era o vreme cînd punerea la punct a separatistilor „rusofoni” (singura justificare a folosirii cuvîntului „rusofoni” în loc de „ruși” ar fi cuprinderea în termen și a găgăuzilor, care vorbesc tot rusește; dacă nu e așa, eufemismul este pur și simplu caraghios) din Transnistria se putea face ușor. Dar dl Mircea Snegur în loc să ia măsuri concrete (potrivit formulei lui de Gaulle: „Un guvern nu are propuneri de făcut, ci ordine de dat”) a ținut discursuri ori, cel mult, a iscălit decrete (de care rușii din Transnistria nu s-au simțit). Și, între timp, vîzînd că nu li se întîmplă nimic, veneticii lui Smirnov au prins curaj, au început să se înarmeze și de aici pînă la scenariul moscovit cu Rutkoi și armata a 14-a n-a mai fost decît un pas. Dar acest curs a fost favorizat nu doar de șovăiala și inacțiunea președintelui de la Chișinău, ci și de atitudinea Cotrocenilor: nu știu, n-am văzut, nu e treaba noastră, e o problemă a Republicii Moldova, nu trebuie să ne lăsăm antrenati într-o aventură, dacă ni se va cere, vom da acel sprijin pe care-l putem da ș.a.m.d.. Și așa, din aproape în aproape, s-a ajuns la situația de azi, cînd rușii emoară români în Transnistria iar domnii Snegur și Iliescu trimit jale. De care, bineînțeles, rușilor puțin le pasă. Și totuși, românii din Transnistria, maltratați și omorîți la ei acasă, alungați din căminele lor, nu pot fi lăsați așa la infinit, ei se uită în toate părțile și așteaptă un ajutor. De unde poate veni el?

De la străini, în nici un caz. Nici O.N.U., nici Consiliul Europei, nici ceea ce numim în mod curent comunitatea internațională, adică statele lumii, evident, cele mai importante dintre ele, care dispun de forță și de mijloacele necesare, nu au deloc chef să se strice cu Elțin, să pună piciorul în prag, să-și bage pielea în saramură pentru alții. De la românii din stînga Prutului, adică de la Republica Moldova, din care, oficial, Transnistria și face parte? Presupunînd că, în sfîrșit, dl. Snegur s-a hotărît să ia taurul de coarne, să-i pună la respect pe rușii care-i fac de cap în Moldova de la răsărit de Nistru, n-ar avea mijloacele s-o facă. Cu ce? Cu palmele goale? Și așa poliția moldovenească a dat atîtea jefte de singe. Atunci, să le vină românilor transnistrienți ajutorul — militar, evident, fiindcă altul nu este eficient împotriva ocupanților străini — din partea României? Sub ce formă, în ce cadru? Fiindcă oricum ai da-o, chiar chemate de conducătorii de la Chișinău, trupele românești tot intervenționiste ar fi considerate de Kremlin, a cărui mașină de minciuni s-ar pune imediat în mișcare pe întregul mapamond. Atunci?

Atunci rămîne o singură cale: Unirea. Că Moscova se opune cu înverșunare revenirii Basarabiei la patria-mamă, că în chiar Republica Moldova sunt adversari ai Unirii (din aceleași motive pentru care în România există adversari ai monarhiei: unii din interes politic, ca să nu-și piardă posturile și pozițiile pe care le dețin în prezent, cei mai mulți victime ale unei propagande mincinoase — făcute timp de decenii), că președinții de la București și Chișinău nu se dau în vînt după Unire, toate acestea sînt în general bine cunoscute. Mai puțin știut, în orice caz, mai puțin comentat este faptul că și în România există oameni care se împotrivesc reunirii Basarabiei cu țara. Sînt aceia care se uită cit de greu apasă pe umerii vest-germanilor reunificarea țării, aducerea fostei R.D.G. la nivelul vestului, și se gîndesc că așa va fi și cu noi dacă Basarabia revine acasă. Da, e adevărat, însă în poiză tuturor piedicilor și indiferenței de mărimea poverii pe care o vom duce pe umeri ca preț al reintegrării, Unirea se impune ca necesitate stringentă și trebuie să ne batem cu toții, zi și noapte, cu ghearele și cu dinții, pentru ea. Este unicul mod de a rezolva definitiv și problema Transnistriei. Odată făcută Unirea, armia română, cu forța, cu disciplina și cu vitejia ei legendară, ar alunga de nu s-ar vedea și armata a 14-a și pe toți veneticii care se vor stăpîni în țară străină. Numai astfel rușii vor înceta să-și mai facă de cap în Transnistria.

ION D. GOIA

Cauzele sînt de ordinul evidenței, iar politicianul din opoziție, care nu le înregistrează nu cunoaște țara și nu e bun politician.

■ Ciclurile prezidențiale sînt, în țările cu regim democratic, de la 4 ani în sus, maximum două. Există o rată a „pierderii încrederei” sau a „stabilizării încrederii” ce privește psihologia masei și chiar biologicul. Masa nu-și formează o părere în numai doi ani. Dacă Iliescu va candida, el va fi reales, dar va pierde sprijinul „maselor” în doi ani de acum înainte. În doi ani, din factor stabilizator va deveni factor destabilizator.

■ Mărginite, pentru intelectuali și pline de ticuri comuniste, cuvîntările președintelui sînt înțelese de majoritatea care încă-l susține. Aceste cuvîntări au calitatea de a-i face să creadă că ceea ce știe omul de rînd e, de fapt, ceea ce-i cu adevărat bun și adevărat.

■ Argumentele președintelui sînt „de bun simț”. De exemplu: România nu are tradiție regală. Omul de rînd constată: așa e! dar nu mai face efortul să se întrebe dacă acest fapt obligă să avem neapărat președinți. Putem, dacă e mai util, să revenim la tradiția cu împărați (Decebal).

■ Pentru cei mai mulți, așa numitele sale gafe apar ca soluții normale. În țară, cînd sînt amintite evenimentele din 13-15 iunie '90, oamenii le strălucesc ochii de satisfacție, iar gospodinele spun: Bine le-a făcut! Neștiind clar de cine să se teamă, alegătorul de condiție socială modestă — care alcătuiește majoritatea electoratului — se sperie de cine îi spune puterea că trebuie să se sperie. Cînd se însurubează lumina în mintea lui, întîmplările au intrat de mult în istorie, iar el sub alt călcîi.

■ Argumentul că „n-are credit în străinătate” e valabil numai pentru puținii care au convingerea că trebuie să avem acest credit, că fără el rămînem ce sîntem. Dar poporul vrea să rămînă ce e. „Lasă, că putem și singuri. Românul e inteligent”. E drept că românul nu e prost, numai că nu poți re-inventa, la o medie de școlaritate de 7-8 clase, întregul patrimoniu tehnic. „Păturile grăbite” pierd din vedere că, de va fi mincare și căldură la iarnă, se împlinește un ideal colectiv. „Păi, ce, nu e bine?” Am un porc, butoiul de vin e plin, am căldură. Asta e, domnule!

■ Președintele înseamnă un întreg aparat administrativ și represiv. Ce vrea acest aparat, deși la altă scară de mărime, e exact ce vrea și poporul. Poporul e compus din femei și bătrîni. Femeile au sentimente, iar bătrîni nu mai au nimic. Tinerii nu fac politică. Bătrînilor nu le place schimbarea, nici dacă ea vine cu un bine. Ei știu că schimbarea în sine e un disconfort. Aceste mase nu fac legătura între Iliescu și situația țării, pentru că, de fapt, o legătură directă e greu de făcut. Iar legăturile indirecte, care contează, sînt

subtile, la îndemina unor pături sociale restrinse.

■ Politica se face la București, voturile se adună în țară. O sută de adevăruri rostite de presa de opoziție nu pot lupta cu o mare minciună a televiziunii. În plus, ziaristii fac greșea la crează că presa e împiedicată să ajungă în toată țara. Adevărul e nu că presa nu ajunge la popor, ci că poporul nu prea are mijloacele să ajungă la presă. Se practică o ziaristică de invectivă și rafinament, care e pentru un public mic. O vorbă de-a președintelui Iliescu de genul „voi sînteți conducătorii” spusă maselor la televiziune are mare efect. Deși e împilat, poporul consumă încă ideea veche că e părtaş la conducerea țării. Or, o poziția îi repetă zilnic: unii conduc, alții sînt conduși. O fi ea bună democrația, dar e atît de incomod să mesteci zilnic adevăruri și să cauți zilnic soluții la treburi

ILIESCU VA FI REALES

de interes general! Cu domnul Iliescu în frunte, masele se bucură că vor conduce mai departe țara.

■ Rușii ne rămîn pe vecnicie vecini. Pentru 85% din populație, tratatul cu Rusia nu e o prostie, ci o chestiune de prevedere. Românul, cînd se ceartă cu vecinii, își lasă o șansă de împăcare. În Ardeal, se ridică garduri de piatră între gospodării; în Moldova numai ostrețe.

■ 85% nu e numai un procent electoral, ci o realitate interesînd intimidarea oricărei mulțimi. 85% din femei aleg cu sentimentul, nu cu argumente. 85% din armată e dintotdeauna cu puterea, indiferent cine o are. 85% din foștii activiști și familiile lor se tem de altul mai dur. 85% din țărani cred în sinea lor că „au pus aștia ceva în hîrtie ca să numere cine a votat „contra” și votează „pentru”. 85% din populație e conservatoare, iar a fi conservator e în firea lumii.

■ Ziaristii din opoziție — presa e ori de partid, ori de opoziție — pierd din vedere faptul că atacurile lor îi slăbesc președintelui creditul, în aceeași măsură în care i-l și întăresc. Încredințarea într-o direcție nu e credibilă, chiar dacă e bună cauza. Românul e, din naștere, contra. De doi ani, el e contra la contra. „Ce-au cu el, domnule, că doar e mai bun ca

Ceaușescu?”! În încă două-trei președinții de acum înainte vor fi comparate cu a lui Ceaușescu, nu cu altele, de pe aiurea.

■ Oamenii au tendința să mă-nince tot ce-au mai mincat, să bea ce-au mai băut, să lucreze ce-au mai lucrat. Vor vota ce-au mai votat.

■ În campanie, președintele va ști să arate că a învățat enorm în acești doi ani. Cînd „gazetarii răi”, invitați la un taifas cu domnul Iliescu, observă că „în fond, nu e un om rău”, rămîne numai un pas pînă la a conchide că „e un om de treabă”. Realitatea e că domnul Iliescu e un om de treabă. Dar și oamenii de treabă fac greșeli mari. Un președinte trebuie să fie nu importă cum, dar să nu strice un drum care are șanse clare să fie altul decît cel pe care am mers. Pentru un președinte, Iliescu, e nițel cam prea personal. Cînd spune „asta e părerea mea și o rostesc cu sinceritate” greșete grav, deoarece nu interesează pe nimeni nici părerile sale, nici sinceritatea acestora. Nu interesează decît programul instituției prezidențiale. O instituție nu lucrează cu sentimente și păreri, ci cu informații, probleme și soluții la probleme.

■ Opoziția nu-i, în prezent, ce pare a fi. Liberalii sînt un partid de opoziție cu programul de luptă aprobat de domnul Iliescu.

■ S.R.I.-ul poate întoarce orice situație, evident compromisă, cu o diversune care, cu cît e mai grosolană, cu atît e mai eficientă. De exemplu: „Americanii, conduși de Doru Popescu, au fost prinși în timp ce ne furau centrula de la Cernavodă”. Iar dacă la televiziune arătat un individ care fuge cu o sticlă de lampă sub braț, tipînd „sînt drogat!” și dacă Răzvan Theodorescu asmută provincia asupra Capitalei, treaba e ca și făcută.

■ În fine, cauza cauzel: nu există fesenisti, țărăniști, liberali, meristi sau liber schimbisti. În România nu există decît două partide: conservatori și schimbători. Partidul conservator îl va alege cu 51% pe domnul Iliescu, deoarece o revoluție la doi ani e prea mult. Iar conservatorii au realizat esențialul: toți au furat în acești doi ani, cu excepția domnului Iliescu. Nu a dat case, nu a împărțit bunuri, nu a semnat decrete. A luat doar Cotrocenul. Și cum conservatorii îi detestă pe cei care fac buticuri cu spații obținute cu japca — dar ar lua și ei un Cotroceni, dacă ar putea — domnul Iliescu are admirația mulțimii. Pentru că i-a făcut-o lui Mihai. Votul, masele i-l vor da din admirație, dintr-un sentiment plinar. Asta-i situația: sub orice întrebare despre calitatea în funcție a președintelui omul citește o alta; el crede că e întrebare dacă-i place. Dar, la această întrebare răspunde masa.

TUDOR OCTAVIAN

După fuga lui Drăghici...

Interviu cu dl. Constantin Ticu Dumitrescu, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România

— Domnule Dumitrescu, știu că AFDPR a depus la Procuratură Generală a României un denunț penal pentru deschiderea procesului comunismului în țara noastră. Cînd s-a petrecut acest lucru?

— În data de 2 septembrie 1991.

— Sînt 9 luni de-atunci. S-a întîmplat ceva între timp?

— Multe vorbe, promisiuni, tergiversări.

— Cine erau acuzații în acel denunț penal căruia nu i s-a dat curs nici pînă în ziua de azi?

— Tortionarii, printre ei Drăghici și Nicolski, fără de care procesul comunismului în România nici nu poate fi conceput.

— Și totuși, între timp, Nicolski a murit, iar Alexandru Drăghici a fugit. Sînteți sigur că a fugit sau e doar o diversune?

— Sînt sigur, n-am cum să pun la îndoială afirmația procurorului.

— Credeti că l-a ajutat cineva să fugă din țară pe acest Drăghici?

— E greu de răspuns. Dar putem fi siguri că actuala putere l-a ajutat fără doar și poate. Așa cum eu sînt foarte controlat și nu pot ieși din țară, prin

orice punct de frontieră as trece, fără ca ofiterul de serviciu să dea un telefon la București și să obțină O.K.-ul, cel puțin așa se putea proceda și cu Drăghici. Deci a fost sprijinit.

— Cine poartă răspunderea pentru fuga lui Drăghici?

— Ministrul de Interne și SRI-ul.

— Cum calificați această întîmplare?

— O bătaie de joc, de necrezut. De ce dl. procuror general Cherecheanu nu l-a pus sub interdicție juridică? Un lucru e sigur. Atîta timp cît Iliescu va fi președinte, nu vom avea un proces al comunismului.

— Ce poziție va lua AFDPR în acest caz?

— Va cere punerea sub acuzare a lui Drăghici și extradarea.

— Cunoașteți cumva unde s-ar afla acum Alexandru Drăghici?

— Nu se știe cu exactitate. Se încearcă însă o diversune potrivit căreia Drăghici ar fi în Ungaria, la o fiică, și deci aruncarea vinei pe unguri că nu începe procesul comunismului în România, proces în care fostul tortionar este piesă de bază.

EUGEN MIHAESCU

„PARLAMENTUL TRISTEȚII NOASTRE”

S-au implinit doi ani de la formarea actualului Parlament al României, motiv pentru care am realizat o scurta anchetă în rândul ziaristilor acreditați pe lângă forul legislativ. Întrebarea noastră a fost:
Cum apreciați activitatea Parlamentului în cei doi ani de existență a sa?
Iată răspunsurile intervievaților:

lieana Lucaciu, red. șef. adj.
„Expres Magazin”: „Ferească
sfântul să fie realeși!”

Doi ani de activitate parlamentară intensă, ne par enormi de tuit și sînt un avertisment: cum vor fi următorii patru ani, dacă aceștia ni s-au părut atît de lungi și de grei? Deci, atenție la ce vom alege! În viața parlamentară au existat, cred, două etape: prima, cea dominată de funcționarea aproape perfectă a unei mașini de vot a grupului majoritar al fostului F.S.N., cea de a doua marcată grav mai întîi prin debutul conflictului Iliescu-Roman și apoi ajunsă în prezent într-o fază de criză profundă după scindarea spectaculoasă a grupului majoritar. Dacă această scindare avea loc mai demult, cursul vieții parlamentare ar fi cunoscut o altă evoluție. Să nu uităm că legea fundamentală precum Legea funciară, Legea privatizării și Constituția au fost elaborate în situația în care F.S.N.-ul unit domina Parlamentul cu o copleșitoare majoritate de 65%, deci totul se vota la comandă, opoziția fiind minoritară și destul de incoloră. Dar fără o poziție solidă și un dialog constructiv legile se elaborează și sunt elaborate după cum se vede cu multe imperfecțiuni. Trezirea timpului a făcut ca interesele politice să se schimbe, schimbent politic să capete noi nuanțe, mașina de vot să se strice și în Parlament să domnească haosul, tocmai în perioada definirii legilor alegerilor generale și prezidențiale. Final prezubil dacă ne gîndim că o democrație normală, autentică presupune procente de 65%

pentru a fi partid într-un for legislativ. Parlamentul celor doi ani a fost un parlament de tranziție, căruia i-a revenit deosebita sarcină de a emite legi fundamentale. Și le-a emis cu o serie de carențe pe care viitorul Parlament trebuie să le repare. Originală este la ora actuală situația legislativului prin faptul că una s-a ales la 20 mai și altceva se culege astăzi. Când electoratul a votat nu existau partide ca P.L.-A.T., Partidul Republican, Partidul Socialist al Muncii, Partidul „România Mare”, F.D.S.N. și alte grupări care astăzi au reprezentanți în parlament pentru că domnii deputați și senatori și-au schimbat pe parcurs culoarea politică și au hotărât să reprezinte alte formațiuni decât cele care i-au propulsat în forul legislativ. Regulamentul celor două camere nu sancționează în nici un fel aceste permutări politice care au pulverizat rezultatul alegerilor de la 20 mai. Acest Parlament al anilor 1990-1992 rămâne un parlament al tristeții noastre: au intrat în el mulți neaveniți, nepregătiți, oameni fără morală și coloană vertebrală politică. Puțini sînt aceia care merită titlul de parlamentar. Acestei adunări aleasă cu entuziasm, la întâmplare i-a revenit sarcina de a da legi fundamentale. E drept, oamenii au muncit, s-au străduit, dar cu o pricepere precară. Unii au folosit funcția de demnitate doar pentru consolidarea unei situații particulare (afaceri, magazine, vile etc.) în care astăzi nu vor să renunțe. Foarte mulți luptă și speră că vor fi realeși. Ferească sufletul să fie votați din nou pentru 4 ani!

**Irina Dimiu, „Adevărul” : „Mă-
gia interesului național pălește”**

În aproape doi ani de existență, actualul Parlament a doborât Constituția și peste 130 de legi, unele cu valoare de reformă. Dar legile cu adevărat importante sînt grupate în primul an al legislaturii, cînd deputații și senatorii erau pătrunși de însemnătatea interesului național. Cu timpul magia interesului național pălesce, la fel identitatea ideologică cu care pătruseseră în Parlament. Astăzi Parlamentul se dovedește un for politic preocupat de interesele indivizilor sau ale partidelor componente. Ieșit din etapa legiferatoare, el s-a datad unei accelerate diviziuni ceculare. Mai bine de o treime din numărul total al parlamentarilor s-au dezis de apartenența asumată cu doi ani în urmă. Intolerabil este că aceste permurări s-au petrecut în afara procesului electoral, pentru că, deși tinde a simplotic către desființare, o parte a Parlamentului se împotrivese alegerilor.

Că instituție și indivizi, primul Parlament post-revoluționar stă sub semnul paradoxului.

Doina și Adrian Antonie, „Barricada”: „Parlamentul cu cel mai mare număr de infractori din lume”

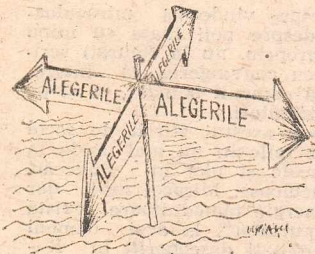
Institutiile Parlamentului este in mod clar necesara statului de drept. Mai puțin necesari sînt însă acei parlamentari aroganți, demagogi, lipsiți de scrupule și de orice fel de conștiință morală. Credem că din întreaga lume, noi, românii, avem în componența acestui for cel mai mare număr de infractori (cu pedepse prescrise sau nu). Există state din S.U.A. unde este aspru sancționat delictul numit „crimize mentale”. Ceva asemănător practică „at-leșii”. Discreditarea cu orice preț a adevăratei democrații în favoarea celei „originale” este scopul lor principal. Nu credem că după ce am trăit atîta amar de vreme după libertate, vom fi conduși — fie și vremelnic — de niste hand-capati într-ale democrației!

**Anchetă realizată de
LUCIAN TUDORANCEA**

FSN își mai deschide o aripioară

lată, experiența revoluționară și post-revoluționară a F.S.N.-s-a disociat, iar formele sale politice s-au epuizat datorită sciziunilor și a opțiunilor personale. O conferință de presă la „Intercontinental” ne-a pus în fața unei alte aripoara a bătrânului F.S.N.: grupul „Un viitor pentru România”, constituit din treisprezece personalități (deputați, prefeți, subsecretari de stat și un consilier-al ministrului de Interne). Grupul celor treisprezece are un statut, oarecum, coerent; nu adăra, după desprinderea de F.S.N., aripa Roman, la F.D.S.N., deși susține candidatura d-lui Iliescu. Decamdată nu s-a constituit într-un partid politic, dar nu exclude această posibilitate. Se pronunță pentru alegeri imediate. O chestiune, am zice, de suprafață, pentru că această conferință de presă a fost organizată în scopul de a atrage, prin intermediul presei, adepți, simpatizanti sau chiar un partid politic cu opțiuni similare (de centru-stînga). Ori, astfel de acțiuni nu organizează nimeni fără să știe că alegerile vor avea loc în toamnă (sau, chiar mai tîrziu), timp în care, chiar și o grupare nouă are timp să-și consolideze structura politică și, prin mișcări spontane, să coalezze cu un partid sigur pe senalele sale. În principiu acest grup se vrea transpartidic.

dorește să impună un model care să conducă spre consensul național lucid, conștientizat. Evident, o uniune a electoratului Frontului, probabil se va produce prin F.D.S.N. și mai târziu aripa Mișcarea care cuprinde deputați și prefecți din

județe cu o pondere însemnată a electoratului. Si nu numai atât. În jurul său, cu o rapiditate uluitoare, se vor strânge adepții Guvernului Stolojan. Guvern pe care F.D.S.N. 2 isi propune să-l sprijine. Așa încît, pînă la alegeri, se prevăd schimbări radicale în spectrul politic românesc. N-ar fi de mirare dacă și P.L. (aripa Cămpăneanu) isi va da mîna cu disidenții F.S.N.-iști (așa cum s-a sugerat). Dar bobocii se numără la toamnă.

MARIA TIMUC

PRIMAR CONDAMNAT

În locul chaise-longue-ului de primar pe care i l-a dăruit victoria din al II-lea tur de scrutin al alegerilor locale, Herbert Joszef din Marghita s-a ales cu o pedeapsă de 8 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei și suma de 2.000 lei amendă penală pentru comiterea infracțiunilor de sustragere de la recoltarea probelor biologice și ultraj. Dată fiind situația de mai sus, credem că la Marghita se vor organiza din nou alegeri locale. Oare vor avea loc odată cu cele generale ? Dar cele generale cînd se vor ține ? Cert este că dl. H.J., avînd în vedere condamnarea penală, nu mai are dreptul să candideze potrivit Legii electorale.

PASCU BALACI ■

EVENIMENTE MARI ...

● DEMISII în serie din F.S.N. și realinierea grăbită a șefilor identității sub aripa mare a F.D.S.N., zis și F.S.N. — 23 August. Cea mai interesantă dintre toate e aceea a lui Gheorghe Ivan, senatorul care, în Senat, n-a scos în doi ani nici un cuvânt. Faptul că știe sa tacă temeinic, ori de câte ori vorbește alții, l-a propulsat în fruntea județului Hunedoara ca prefect. Unde, ca primă acțiune publică, a tăcut cîteva zile bucur, semn că se pregătește pentru o mușenie de durată. ● LA BRĂILA, războiul celor două toze — F.S.N. Rozen și F.S.N. Iliescu — a intrat în cea de-a șaptea. Primarul Aurea Aezam a publicat în ziarul local un text mobilizator către mase în care spune că „eu mai recunoaște nici autoritatea prefectului, Vioric! Păru, nici conducerea — în fapt — a județului de către senatorul I. St. Alexandru. Subprefecții, mi dau, și ei, strategic demisiile. Se leapadă toți de Sătană într-un război sfînt, fratern și de cîolan. ● O VESTE care ne mai liniștește: la Căminul de bătrîni din Sibiu se lăse exact ca în alte țări. În „Clacără“ — aială! — am publicat serii de anchete despre internul de aici. Bine că-

ter ca... Căminul sibiian nu s-a schimbat nimic, că e stabilitate și consens. ● „DESIDERIUL că România își are adversarii ei externi” — declară într-un interviu în „Zig Zag” domnul Virgil Măgureanu. Pe de altă parte, președintele, în ultimă sa cuvântare televizată, a vorbit de „forțe înaintate” și „forțe retrograde”. Dacă domnia lor cunosc și adversarii externi și componența acestor forțe, de ce nu ni le spun și nouă, ca să nu ne mai batem ca prostii între noi. Iar dacă nu știu, să spună că: uite, ăla e adversarul României, iar tu, Mădălescule, ești forță retrogradă — atunci să spună clar nouă ce știu, fiindcă XANTIPA de la „Azi” cunoaște desigur alți informatori din presă. „Dacă ar fi să participai la o ghicitoare, pe cine ai socoti între primii de menționat între cei doi cîte doi? Să vă spun eu? Mai zilele următoare”. Colonelul Xantipa ar trebui să se uite mai întii în redacție, unde are a vedea nu informatori doi, cîte doi, ci numai unul și unul. Și nici nu e nevoie să se obosească să ia dosarele lui de la biroul pen-

tu, Xantipe al S.R.I.-ului. Le-
acum noi, în redacția „Flacă-
ră”, în birou pe care căutăm
de dosare l-au spart de trei
ori până acum. ● ECOLOGIS-
TI Marciac, Bleahu și Dolphi
Deimar au intrat primii în
Europa și se ocupă de ecolo-
gia continentului. Ei aduc de-
securi criminale din Germania
în patria mamă și se miră că
timpotii de români nu le apre-
ciază eforturile. Poartu astfel
de nemernici e bună și pus-
căria, dar parcă mai bun e
glonțul. Pentru că, se știe, dul-
ce ca miera e glonțul pa-
rișii! ● MIHAI DRĂGĂNES-
CU și-a exclus, în sfârșit, co-
gea de bancă de la Academie,
po-savanta de renume mondial
Suzănița Giden, cea care im-
preună cu Dulea și soferul lor
Șulea au fericit cultura națio-
năla vreme de un deceniu. Sa-
vantul de renume mondial Ion
Gheorghe Maurer, împreună
cu un solbor de ucexcluși, a
binecuvântat cinstita întrunire
a nemăitorilor. Mihai Drăgă-
nescu a fost informat că în
românia s-ar fi petrecut că-
niste evenimente. ● PRIN
PREZENTIA declară că, la invi-
tarea redactiei EXPRES MACA-
ZIN, am depus 1 (un) leu în
subs rampla publică pentru par-
lamentarii români în conlu

„Expres” 40 72 99 60 70 30 4 BRD-SMIL. Depunerea era însă o clăuză: dorese ca 50 bani să-i fie dați lui Dan Marian și ecualată parte a leului lui Alexandru Birlădeanu. Totodată le fac cauzosul faptul că cele mai ieftine oase de vită (100 lei/kg) se primesc pot fi cumpărate la Piața Obor. ● ARNOLD HELLMAN - de la „Dimineața” se mirează cu naivitate ce semnificație o fi avind numele unui binefăcător al țării: „o ligă de box, ring de dans, mână de tesători”? Păi, domnule Helman, Ring se traduce exact cum se traduce în românește și Helman. Să nu știți dimineața așa un amănunt? ● IN SFÎRSIT, prima UNANIMITATE, ca în vremurile alea bune! Conferința de constituire a organizației municipale F.D.S.N. Resița a hotărât în unanimitate susținerea candidaturii lui Ion Iliescu la funcția de președinte al României. Apare însă o nedumerire: păi, domnule în chestiune chiar e președintele în funcție. Iar dacă e vorba de viitoarele alegeri, cum naiba anunță Resița susținerea unei candidaturi care n-a fost încă anunțată? Rezultă că e mai mult decât unanimitate. E vizionarism revoluționar. ● CÎND DECLAN-

SĂTI războiul promis, domnule Stoiljan? " se întreabă „Curierul Național” publicând raportul privind jaful cu case din cartierul Primăverii. Sărăcul Stoiljan, ce război să pozească mai întâi? Mai ales că e lipsit și de sprijinul soției care se află la o sută de kilometri de declanșarea războaielor locale numite tictații? Când va fi scos din Primăverii primul borfaș guvernamental de tranziție abia atunci vom putea vorbi de declanșarea revoluției române. ● COMENTIND calificarea unor tineri tenniști la Olimpiadă, Ion Gavrilăscu de la „Gazeta sporturilor” conchide: „ceet puțin deocamdată -- din moment ce lupta plăcea de la egal la egal -- Andrei Pavel are aceeași valoare cu Guy Forget. Irina Spîrlea este... egala lui Steffi Graf etc”. Ce tot bolborosești acolo, măi omule? ● STEFAN SIROMASCENCO se ocupă cu sectorul greve în Căile Ferate. Eu nu înțeleg cum nu avem și noi un Vasile sau un Dumitru în treburile astea cu conflicte. Alde Siromascenco ăștia te fac să te întrebi dacă nu cumva ești naționalist soviet.

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENTIMENTE MICI

MIRACOLUL MARIA VÂRLAN ÎN VARIANTA BIOTERAPEUȚILOR

Despre vindecări miraculoase, despre boli luate cu mina (la propriu, nu la figurat) scriem cu convingerea că interesează oamenii bolnavi, ca și pe cei sănătoși.

Lumea acestui sfârșit de secol și de mileniu nu mai crede în miracole și nici în vindecări miraculoase. Miracol nu-l, dar bioenergie tămăduitoare există „la purtător”, la acei oameni superdotați descoperiți în România și în Republica soră Moldova. De acolo vine doctorul în medicină alternativă MARIA VÂRLAN, creatoarea și directoarea Centrului Internațional bioenergetic extrasenzorial pentru renașterea omului „Sfânta Maria” din Chișinău. Veritabilă căutătoare de „nestemate bioenergetice” mai de preț decât aurul și diamantele, Maria Vârlan a descoperit, testat, instruit și atestat acei puțini oameni superdotați cu cimp bioenergetic și a înființat, împreună cu discipolii săi, câteva centre de bioterapie din România, adevărate oaze de sănătate la Rădăuți, Suceava, București etc. Bioterapeuții români, alături de cei din Chișinău, formează o excepțională școală bioterapeutică română, nească în stare să vindece boli diverse și grave fără medicamente și fără bisturii.

Vă prezentăm un caz de vindecare miraculoasă al unei paciente din București tînuță la pat de grave afecțiuni, căreia medicii nu-i mai dădeau nici o speranță. Cazul DORA MANOLESCU. După două decenii de boală, vindecată în câteva săptămîni. Și citeva repere spre... sănătate și viață. O duzină de

Tomasa Socolov și Polina Cuptov

boli, două decenii de boală; medicii nu dădeau nici o șansă; în doi ani, șapte internări în spitale; medicamente lua cu toptanul; polialergie medicamentoasă, perfuzii cu antibiotice și... urmarea; primul somn adînc după zece ani; prima oară în bucătărie după cinci ani; nici dureri de cap, nici tranșilizante.

Și acum, lată miracolul. O femeie de excepțională vitalitate organică a avut neșansa să contacteze o boală, apoi alta și alta, pînă cînd s-au adunat cu duimul. O duzină de afecțiuni și asta nu de azi de ieri, ci de peste două decenii de suferință atroce. „Mi s-a spus nici mai mult nici mai puțin, — povestește D.M. — după un prelung oftat. Aveam între altele osteoporoză, îmi amintesc că de douăzeci de ani iau cortizon, un medicament cu două tăisuri, cu tot atîtea indicații cit și contraindicații. Devenisem, mai sint și acum, corticoiddependentă, deși am redus doza zilnică. Ce să spun, astmul bronșic, îl aveam de 22 de ani, mai am bronșectazie și memopizie, cardiopatie ischemică și tahicardie, pulsul atinge 160 bătăi pe minut, leziunile la inimă nu mai știu cum se cheamă în termeni medicali. De șase ani mă chinuie durerile în partea dreaptă, sub omoplat. Cu cinci ani în urmă am avut parte de o operație cu rezecție de nervi intercostali, la Spitalul Militar din București. La cîteva luni după operație m-am căpătuit cu o pareză pe partea dreaptă a corpului (inclusiv mîna și piciorul drept). Parcă eram jumătate de om, abia îmi trăiam picioarele, nu puteam merge decît sprijinită. De vreo cinci ani n-am mai mers pe propriile picioare nici zece metri, n-am stat decît în casă ori la spital, dusă cu mașina. Cu vreo doi ani în urmă, mai exact în 1990, îmi amintesc ca acum, era după Revoluție, m-am ales și cu poliartrită la toate membrele, încheieturile s-au anchilozat,

degetele mîinilor s-au deformat îngrozitor. Da, e îngrozitor să nu-ți poți mișca nici mîinile, nici picioarele, nici atît cît să faci vreun semn cuiva din preajmă. Pentru a mai potoli durerile insuportabile, măcar pentru cîva timp luam medicamente cu toptanul: dipiridamol, corinfar, izoket, pentalong, nitroglicerina pentru inimă. Pentru astmul bronșic luam alte medicamente cu nemiluita, iar pentru dureri de cap și îndelungată insomnie, înghiteam fel de fel de tranșilizante. Medicii m-au tratat și cu medicamente și profesionalism și cu suflet, dar la un

moment dat mi-au spus deschis că organismul meu nu mai suportă nimic. În ultimii doi ani am fost internată în spitale de șapte ori, ultima dată fără nici o speranță. Eram omul-boală, cu viața atîrînd de un fir de păr. E de înțeles că auzind de miracolul Maria Vârlan din Chișinău, abia venită la București, m-am dus și eu la disperare „să încerc marea cu degetul” cum mi-a zis cineva.”

Cazul Dora Manolescu e un caz teribil, ieșit din comun, parcă al unui om trezit din morți și readus la viață. Ajunsă, de fapt dusă cum s-a putut la diagnosticul fără analize și fără aparatură, la tratamentul fără tratamente și fără bisturiu cum auzise din om în om și citise în ziare (au căteodată și ziarele informații credibile, utile), femeia-boală D. M. a fost trecută peste cînd și așezată pe un scaun în fața ușii de intrare în „Casa cu miracole”. A ajuns să aștepte patru-cinci ore chiar lîngă ușa încăperii încărcate și supraincărcate cu bioenergie emanată din pazele de masaj intangibil ale Mariei Vârlan și ale bioterapeuților. De unde să știe pacienta că chiar din acel moment, pe holul acela îngust și întunecos a început tratamentul cu bioenergie atît de penetrantă ai tămăduitoare din Chișinău în-

cît pot trece prin zid. Fără să știe pacienta a beneficiat de îndelungă așteptare, care în fața obișnuitului cabinet medical e un chin în plus.

Am cunoscut-o pe D.M. la disperare, o revăd acum, la cîteva săptămîni și nu-mi vine să cred. E o femeie normală sau aproape din moment ce merge pe propriile picioare, se mișcă cu oarecare ușurință, chiar vioiciune, are chef să-și povestească „chinul victiei” și suferințele îndurate, stăruie asupra miracolului vindecării cu convingerea omului care a simțit și răul și binele, cum se spune, pe propria-i piele. Și are într-adevăr ce povesti, ascultînd-o îți vine să zici: „Dar e cea înviată”, așa precum spui „Hristos a înviat”. Și nu-i nici o minune sau poate că este, nu după trei zile, ci după ani și ani apare străluminată de zîmbet și de speranță de viață normală. Pare incredibil, dar reacțiile pozitive după consultul și diagnosticul stabilit de Maria Vârlan au fost atît de neașteptate și atît de rapide, încît nu au termen de comparație, nici cu copiii care sînt incomparabil mai receptivi la tratamentul bioenergetic față de pacienții adulți.

C. BORDEIANU ■

O pretinsă exclusivitate

Cînd e vorba de sănătate și speranță de viață, cuvîntul scris și tipărit se adresează tuturor oamenilor interesați. Nu numai cititorilor unei anumite publicații ori de un anume sex. De aceea, în ciuda afirmațiilor neconforme cu realitatea, ca să nu zicem mincinoase, autorul acestor rînduri NU A ACORDAT, CEL PUȚIN PÎNĂ ACUM, NICI UN DREPT DE EXCLUSIVITATE NICI UNEI REDACȚII ȘI NICI UNEI PUBLICAȚII. Cînd sint atîtia bolnavi, mulți în situații limită, chiar fără speranță de viață, cînd atîtea femei trăiesc drama îmbolnăvirii atîtor copii, ar fi nedrept să acordăm exclusivitate unei singure publicații și aceea junară, în loc să aducem informația utilă, de multe ori salvatoare, cît mai multor cititori și cititoare, indiferent de opțiunea lor pentru o publicație sau alta. În calitate de ziarist profesionist, înțeleg să răspund numai în fața conști-

inței mele, considerînd că nu am dreptul moral, nici un fel de drept de a nu oferi și altor cititori, fie și în „variantă”, ceea ce interesează profund: posibilitatea vindecării, repetăm, de regulă fără medicamente, speranțe de viață, mulți ani de viață și sănătate în trup și liniște în casă. Chiar cititoarele constante ale prestigioasei reviste lunare, la care ne referim, pot fi interesate să afle noi amănunte și noi fațete despre miracolul vindecării prin masaj bioenergetic din publicații cu apariție mai rapidă, săptămînale sau chiar cotidiene. Cînd o pagină predată redacției revistei lunare care-și arogă dreptul de exclusivitate apare după 3 luni, adică un articol predat în martie apare în florar, ce să-i facă o mamă copilului ei, bolnav azi, nu peste trei luni, pentru a-i reda starea de sănătate.

Dar să stăm strîmb și să judecăm drept; adevăratele daune morale și materiale nu sint

oare provocate de orgoliul proinsei exclusivității publicistice, de cei care în loc să se ocupe de condiția femeii, ignoră nevoia vitală de informații pertinente, argumentate și convingătoare asupra medicinei alternative? Între atîtea probleme sexy tratate, să recunoaștem, cu profesionalism și decență, nu ar fi totuși loc și pentru cele care s-ar referi la tămăduirea unor afecțiuni, chiar a impotenței sexuale? De altfel, în nenumăratele scrisori și telefoane primite în urma publicării articolelor despre miracolele vindecării bioterapeutice în prestigioasele reviste „Flacăra”, „Magazin”, în ziarul „Libertatea” precum și în nu mai puțin căutata revistă „Femeia”, ni se solicită cu insistență (uneori în situații disperate) amănunte, relații, intervenții chiar la doamna M.V. și discipolii săi intru vindecare bioterapeutică.

C. B. ■

Polina Cuptov...

„OPERAȚIE” FĂRĂ BISTURIU

Nu, nu e vorba, de fapt, de nici o operație. Dimpotrivă, medicamentul pe care vi-l prezentăm azi, realizat în colaborare, de firmele HOFIGAL și BIOFARM, este în măsură să vă ajute să evitați operația care, oricît ar fi de simplă — și nu e cazul — este stresantă și poate avea, ca orice intervenție chirurgicală, complicații neașteptate.

ADENOSTOP
un nume de reținut

Este bine cunoscută frecvența cazurilor de hipertrofie a prostatei la bărbații în vîrstă. Medicamentul pe care vi-l propunem astăzi se numește ADENOSTOP și este printre puținele medicamente din lume capabile să intervină cu rezultate excelente în cazurile incipiente de hipertrofie de prosta-

tă, făcînd inutilă intervenția chirurgicală. Indicat în egală măsură pacienților suferind de hipertrofie a prostatei, care nu pot beneficia de adenomectomie, ca și celor aflați în tratament pre și post operator, ADENOSTOPUL înregistrează rezultate deosebite și în tratarea cistopielitelor și insuficienței urinare.

Deosebit de important de cunoscut pentru cei ce doresc să-l folosească este faptul că medicamentul e contraindicat în cazurile de insuficiență corticosuprarenală.

Deși nu s-au semnalat nici un fel de reacții adverse, subliniem încă o dată, cu acest prilej, că folosirea oricărui medicament decît și a Adenostopului trebuie să se facă numai la indicația medicului specialist. Ținem, de asemenea, să atragem atenția că asocierea tratamentului cu Adenostop cu tratament

cardiotonic impune un strict control periodic pentru stabilirea dozelor de glicozizi necesare.

Plantele miraculoase

Prezentat sub formă de soluție, ADENOSTOPUL este preparat pe bază de plante și conține extract fluid de Herba Xanthii și Herba Xanthii spinosi cărora li s-a adăugat extractiv.

Cum ADENOSTOPUL este prea puțin cunoscut, chiar și printre medici — el fiind produs pînă acum în cantități reduse și cu mar. perioade de întrerupere în fabricație absenți, deci, din farmaci — ne permitem să prezentăm aici acțiunea sa terapeutică.

Datorită existenței în structura medicamentului: a flavonozidelor, derivaților fenil propenolici, fitosterinelor, uleiului vo-

latil și taninului. Adenostopul are o acțiune antiinflamatorie, antimicrobiană și de reechilibrare normală.

Toate acestea determină involuția prostatei hipertrofiate. Denum de reținut, de asemenea, faptul că Adenostopul determină și o ușoară acțiune de reținere a ionilor de potasiu și magneziu.

Tratament simplu și nedureros

Desfășurat pe o durată de șase luni, tratamentul constă în 46—50 de picături de două ori pe zi, cu jumătate de oră înainte de masă, picături diluate în 30 ml. apă, după care se con-

sumă încă 150—200 ml. apă.

În cazul în care medicul va considera necesar, după cele șase luni de tratament propriu-zis, însumînd, zilnic, 80—100 de picături se va continua cu un tratament de întreținere, constînd în 40—45 picături în fiecare dimineață.

Sîntem în măsură să vă anunțăm că în curînd medicamentul ADENOSTOP, fabricat în colaborare de firmele HOFIGAL și BIOFARM se va găsi în farmacile din întreaga țară, în flacoane de 125 ml., la prețul de 230 lei.

ROXANA PAICU ■

Dr. Alexander Fries-Tersch s-a născut la Viena în 1937 și este doctor în științe juridice. A lucrat ani în șir în industria de medicamente unde s-a familiarizat cu problemele de diagnostic și terapie. A dovedit și o pasiune timpurie pentru domenii ezoterice și de parapsihologie. Experiențele și observațiile l-au condus la elaborarea unei metode proprii de tratamente bioenergetice. Este un mare prieten al României, unde se află pentru a cincea oară pentru a ține cursuri de inițiere.

„ORICINE POATE DEVENI PROPRIUL SĂU MEDIC”

Metodă simplă de autoterapie propusă de un expert austriac

— Cititorii noștri, domnule doctor, vor fi interesați să știe în primul rând cărui domeniu îi aparține metoda dumneavoastră. Practiciile medicale sau tratamentelor prin procedee de parapsihologie?

— Răspunsul nu poate circumscrie o sferă exactă. Mă preocupă din tinerețe problemele de ozoterie și energii înalte. Dar în același timp am abordat și domeniile limitrofe medicinei, așa-numita medicină alternativă. De altfel, am putut să constat că între medicină și parapsihologie există foarte multe asemănări.

— Putem înțelege că este vorba de o metodă eclectică, structurată din diverse discipline de bioenergetapie?

— Nu poți să te separi de ceea ce ai învățat și nici nu dorești acest lucru. Probabil fiecare componentă a metodei mele se poate regăsi într-o altă disciplină biomedicală, dar modul meu de prezentare și scopurile urmărite sînt absolut personale. La ora actuală, în lume, toți cei cu preocupări ezoterice caută un sfătuitor, un guru. Așa îl face dependenți de o anumită persoană. Eu doresc să confer individului independență totală.

— Vă rugăm să prezentați cititorilor o imagine globală a conceptelor și regulilor ce structurează această metodă terapeutică paramedicală.

— Pornesc, ca și alții, de la ideea că în ființa umană există capacități și posibilități mult mai mari decât cele folosite efectiv. Așa deoarece, încă din copilărie, prin educație, omul este constrins să-și orienteze atenția spre domenii precise, limitate, ale cunoașterii. Trăim într-o realitate zămisită de închipuirile noastre. Prin seminariile mele doresc să redimensionez conștiința individuală. Individul trebuie să ajungă să gîndească independent.

— Ce înțelegeți prin redimensionarea conștiinței individuale?

— Corpul nostru se află alcătuit din șapte învelișuri suprapuse, ele stau așezate, dacă vreți, ca foile unei cepe. Șase din acestea aparțin unui univers al inefabilului, ce ne însoțește existența clipă de clipă, condiționînd viața individului într-un mod pe care abia începem să-l înțelegem. Se pot distinge astfel: **corpul fizic**, deci cel pe care îl vedem și îl simțim cu mijloace biologice sau cu instrumente științifice. La cîteva centimetri de el se află, ca un halou, **corpul eteric** și care reprezintă matricea energetică a corpului fizic. Bolile

manifestate la nivelul corpului pot fi mai bine vindecate acționîndu-se asupra corpului eteric. Următorul înveliș, cam la un lat de palmă de corpul fizic, îl numim **corpul emoțional** și el este sediul simțurilor și emoțiilor noastre. Îl urmează **corpul mental** unde are loc un proces de gîndire liniară, proces folosit și la construcția calculatoarelor electronice. Cel de al patrulea înveliș se numește **corpul causal** și el găzduiește intuiția. Oamenii intuitivi primesc sub forma unui fulger un întreg. Deci aici nu mai apare lanțul logic, ci o imagine de ansamblu. Ultimele două, **corpul spiritual** și **corpul ATMAN**, reprezintă scînteia divină, șursa energetică a vieții și nu fac obiectul seminariilor mele.

Nu e nevoie să fii Mudava

— Ce învață în mod concret cursanții?

— Îmi însoțesc prelegerile de multe exerciții. Ele sînt simple de învățat, nu implică eforturi deosebite. În esență este vorba ca, prin imaginația noastră, să creăm o nouă realitate mentală ce se va răsfrînge asupra lumii noastre fizice. Modificînd proiecția realității, modificăm realitatea. Se obțin efecte benefice, uneori surprinzătoare. Omul devine propriul său pacient, sau poate desfășura exerciții cu un partener. Exercițiile pot determina însănătoșirea unui organ bolnav, echilibrarea energiilor YIN și YANG, îndepărtarea unor maladii nervoase, activizarea inteligenței și, în general vorbind, ele curăță corpul fizic de energiile negative. E mult de vorbit în această privință, cursanții ajung să cunoască metoda mea după trei prelegeri succesive. Ei încearcă apoi exercițiile acasă și-mi spun a doua zi rezultatul. Chiar ieri am avut o surpriză plăcută. O doamnă din București, de profesiune medic, a citit broșura mea, editată recent în România, dar fără să participe la cursuri. S-a întimplat ca fiul ei să fie bolnav, avînd febră foarte mare. A preluat exercițiul transiterii de energie din plexul solar și, după numai zece minute, băiatului i-a scăzut febra.

— Nu cumva respectiva posedă un potențial bioenergetic?

— Nu. A pornit doar cu intenția de a face bine. De altfel, un inginer prezent la cursuri i-a măsurat cu un aparat biocîmpul magnetic și a constatat că era foarte redus. Eu nu doresc să creez din cursanții mei

tipuri „Mudava”. Orice om obișnuit, cu un potențial energetic scăzut, poate deveni vindecător și are toate șansele de a se autotrata. Eu însumi nu am însușiri paranormale. Fenomenele pe care le avem în vedere aparțin corpului eteric despre care aflăm mereu lucruri noi.

Obezitatea : consumarea de alimente de culoare roșie, verde și violet

— Însoțiți prelegerile dumneavoastră și de recomandări privind dieta alimentară. Interziceți tutunul, alcoolul, intemperanța?

— În principiu, nu fac asemenea recomandări. Le spun pacienților : „mîncați și beți ce vă face bine”. Și în legătură cu aceasta vreau să spun ceva despre care sînt sigur că nu s-a auzit în România. Alimentele care îngrașă au culorile în spectrul albastru, violet și verde. Cei care consumă alimente de culoare roșie și galbenă au șansa de a slăbi.

— Explicația?

— Vă pun și eu o întrebare. Care este animalul cel mai mare și mai gras?

— Elefantul?

— Exact. El se hrănește numai cu vegetale de culoare albastru, verde și violet.

— Ce v-a îndemnat să vizitați România?

— Gîndul s-a născut în timpul revoluției din decembrie 1989. Mi-am spus atunci că trebuie să ajut România prin tot ce pot. Spre bucuria mea am întîlnit aici mulți prieteni și un public foarte interesat să urmărească prelegerile mele. Pentru mine e o experiență interesantă, cunoscut un alt popor, unul foarte dotat pentru creativitate. Cu mijloace extrem de simple aici se obțin rezultate deosebite în cercetarea științifică. L-aș aminti pe profesorul Dan Alexandru, autorul diagnosticului prin firul de păr, o descoperire fantastică. Am mai cunoscut apoi un mare inventator a cărui creație ar putea conferi României independență energetică. Cred că România are și cel mai fertil pămînt din Europa. Și mă încumet să mai spun ceva : sînt convins că anii grei pe care i-ați trăit au fost o sursă de învățăminte, de maturizare. Suferința este generator de înțelepciune.

— Să încheiem, vă propun, acest interviu, prezentînd cititorilor un exercițiu de relaxare.

— Persoana stă în picioare cu tălpile paralele la nivelul

Se execută un exercițiu de eliminare a energiilor negative

umerilor. Se scutură miinile relaxat, ca în joacă, în așa fel ca degetele să se lovească între ele cu o frecvență foarte mare. Apoi se scutură succesiv și picioarele. Se elimină astfel balastul energiilor negative. Apoi, cu ochii închiși, cu genunchii ușor flexați, cu bazinul ușor împins în spate, persoana își urmărește respirația fără a o influența. Se imaginează interiorul organismului, începînd cu circumvoluțiunile creierului și pînă în talpa picioarelor. Ne constientizăm contactul tălpilelor cu solul. Ne imaginăm că din bolțile plantare ne cresc rădăcini care pătrund în sol. La fiecare respirație primim energie din cosmos, iar la expirare rădăcinile se adîncesc în sol. În continuare se trece la dizolva-

rea mentală a energiilor din corp, începînd cu creștetul capului și terminînd cu tălpile picioarelor. Ne imaginăm că locul se spală, se clătește iar „deșeurile” se îndepărtează prin rădăcinile din tălpi. Se constientizează retragerea rădăcinilor din sol, se constientizează întregul organism, se deschid ochii. Ne vom simți mai ușurați, cu privirile mai luminoase. Exercițiul produce o reechilibrare energetică, se îmbunătățește irigarea sanguină a picioarelor. Desigur, la curs, șansele de a învăța exercițiul sînt mai mari. Dar voi mai reveni în România.

— Auf Wiedersehen und herzlichen Dank !

LIVIU TIMBUS

ANALIZĂ SINERGETICĂ

asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii

Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

-- și s-a înregistrat sub nr. ☐

-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul

simptomele

Ne interesează:

1. Elemente și compuși chimici: ☐ , din care:

a. constituenți ale organismului (inclusiv vitamine) ☐

b. neconstituenți ale organismului (și localizare) ☐

2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului

3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐

4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐

5. Argila benefică ☐

6. Culoarea benefică ☐

7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

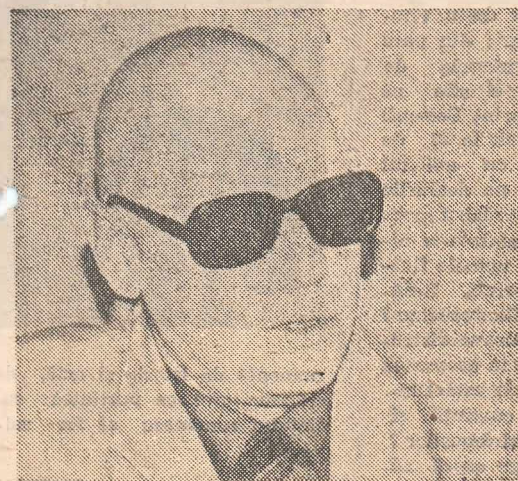
Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Județul (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicile de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atasează un eșantion de păr (o suviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra” (cu mențiunea : „Pentru ecosinergetica firului de păr”). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

„Fii om, fii drept și recunoaște că deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este PATRIA, este veșnicia NEAMULUI și că acolo trebuie să ne întâlnim totdeauna chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată“

(Ion Antonescu — Către români — 1 ianuarie 1941)

REJUDECAREA PROCESULUI ANTONESCU — O NECESITATE STRINGENTĂ!

Comitetul de conducere al LIGII „PRO MAREȘAL ANTONESCU” a fostilor combatanți din război, luând cunoștință din presă de un comunicat semnat de zece persoane, prin care se da în judecată Regele Mihai în numele Ligii „Mareșal Antonescu”, este obligat — în numele adevărului — să facă următoarele precizări în legătură cu înființarea, țelurile și modul de acțiune ale asociației patriotice ce poartă numele marelui nostru român — MAREȘALUL ION ANTONESCU.

1. LIGA a luat naștere ca o mișcare patriotică spontană (a celor ce au luptat sub ordinea marelui) la data de 1 iunie 1990, cu ocazia primului parastas oficial în memoria sa la Biserica „Sfântul Elefterie” din București; la realizarea acestui prim pas, ne-am bucurat de sprijinul I.P.S. Nifon Ploesteanu — vicar al Patriarhiei Române — deoarece parastasul inițiat anterior au fost respinse de Ministerul de Interne și Primăria Capitalei. Ea cuprinde pe majoritatea invalizilor, veteranilor și văduvelor de război, pe fiii și nepoții acestora și alți oameni doriți de dreptate și adevăr. Aceștia și-au dat acordul prin cereri personale, adeziuni colective sau motiuni și apeluri în cadrul filialelor de sectoare în București sau județene, aparținând Asociației Naționale a Veteranilor de Război din România.

În anul 1991, membrii LIGII au comemorat ziua asasinării Mareșalului printr-un parastas la catedrala „Sfântul Spiridon”, urmat de un pelerinaj la Jilava — locul de execuție — și un simpozion la Muzeul Militar Național. A doua zi, 2 iunie — ziua de naștere a mareșalului — s-a ținut o slujbă religioasă la Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din strada Mărgăritului, ctitorie — printre alții — a Mareșalului și a soției sale, Maria Antonescu, oficiată de un minunat slujitor al bisericii, părintele Dragnea.

În toate aceste acțiuni nu ne-am putut bucura decât numai de sprijinul publicațiilor „FLACĂRA”, „EXPRES MAGAZIN” și „ROMANIA LIBERĂ” deși am cerut sprijinul și altor publicații.

La toate manifestările, din care am enumerat numai pe

cele mai deosebite, au participat și reprezentanți ai partidelor P.N.T.-C.D., P.L. și Monarhist, ultimul depunând și o coroană de flori din partea „Regatului Român” la CRUCEA ridicată în memoria martirilor neamului asasinați la închisoarea Jilava în timpul dictaturii comuniste. Cu regret pot spune că nu a participat nici unul din cei 10 semnatari, deși pe câțiva i-am invitat.

2. De la început, LIGA a respins avansurile făcute, atât pe data de 1 iunie 1990, cât și ulterior, de către domnii I. C. Drăgan și Porfir Negrea, pornind de la considerentul că niște persoane care au servit, într-un fel sau altul, fostul regim comunist nu trebuie să fie pe același drum cu membrii săi; motivele le cunoaște și le simte întregul nostru popor. La acest refuz de colaborare, un grup de foști membri ai P.C.R., sprijiniți financiar de I. C. Drăgan și alții, înființează „juridic” Liga și Fundația „Mareșal Antonescu”, la 16.10.1990.

Am avut două discuții destul de amicale cu domnul general-maior Munteanu — unul din membrii din conducerea acestei Ligi — pe timpul cit era directorul arhivelor. I-am reproșat în special prezența lui I. C. Drăgan în fruntea acesteia (la care ni s-a răspuns că este singurul care poate asigura fonduri) precum și faptul că acțiunile nu trebuie să se dea caracter de partid (fapt ce s-a întâmplat, devenind parte componentă a partidului România Mare). La congresul național al acestei noi Ligi, ținut (se pare) la 20.08.1991, au fost aleși în organele de conducere și ca membri de onoare și executivi domnii I. C. Drăgan, Gh. Buzatu, Eugen Barbu, Ilie Neacsu, Corneliu V. Tudor, Radu Teodoru, Radu Vulpescu, Ion Mușat, Porfir Negrea și I. Munteanu. Cu această ocazie (din cite sint informat), s-a stabilit și planul de acțiune pentru 1991 — 1992.

3. Liga „Pro Mareșal Antonescu” a fostilor combatanți din război, respingând orice caracter politic, subordonat vreunui partid politic, și-a continuat activitatea, urmărind un singur scop: lămurirea poporului și în special a tineretului a-

supra personalității mareșalului și colectarea de adeziuni din întreaga țară pentru a cere rejudecarea procesului Mareșalului pentru a fi redat urmașilor noștri așa cum a fost.

Noi am considerat și considerăm că prin rejudecarea procesului s-ar clarifica odată pentru totdeauna tot ce s-a întâmplat în țara noastră de la 23 august 1944, orele 16.00 și pînă astăzi și s-ar cunoaște adevărul vinovați.

În atingerea acestui țel, noi am cerut sprijinul tuturor românilor cu dragoste de neam și respect față de adevăr.

La început, am primit inserii individuale și colective din partea celor ce gîndesc ca noi, numărul acestora ridicîndu-se, în primele luni, la cîteva mii: țărani, muncitori, militari, oameni de cultură, pensionari și chiar români din diaspora românească. Ulterior, filialele județene și de sectoare din București ale Asociației Naționale a Veteranilor din Război ne-au trimis apeluri colective, în care se cere cu insistență rejudecarea procesului Mareșalului. În luna februarie 1992, ne-a onorat cu sprijinul său și Asociația „Pro Basarabia și Bucovina”, care numără peste 100.000 de membri și care, acum, pregătește ridicarea unei CRUCI pe locul execuției Mareșalului. Ca urmare, la această dată, noi dispunem de peste 400.000 de membri și simpatizanți care, în totalitate, cer un singur lucru: REJUDECAREA PROCESULUI MAREȘALULUI ION ANTONESCU.

4. În situația în care ne aflăm ne surprinde acțiunea Ligii și Fundației al căreia președinte național de onoare este domnul I.C. Drăgan, care, printr-un comunicat semnat de 10 foști membri ai P.C.R., „il dă în judecată pe cetățeanul Mihai de Hohenzollern pentru asasinarea fostului conducător al statului”.

Considerăm că asemenea acțiuni sînt pornite din goana după capital electoral și lipsite complet de logică.

Pentru a se stabili odată pentru totdeauna responsabilitățile și vinovații de tot ce s-a întâmplat în cei 45 de ani de dictatură și de asasinarea Mareșalului, este necesar:

— să se înceapă imediat procesul comunismului, avînd pe rol, ca prim proces, rejudecarea procesului Mareșalului Ion Antonescu de un tribunal cu un complet de judecată format din magistrați nepătați și de o înaltă factură morală, pentru a se stabili adevărații vinovați;

— să fie trimiși în fața justiției toți cei ce se vor dovedi — ca urmare a procesului — vinovați cu adevărat de: complot împotriva siguranței statului în timp de război; spionaj în favoarea inamicului prin rezidentul spionajului sovietic la noi în țară (fostul locotenent dezerter de artilerie Emil Bodnăraș) și organizațiile ilegale ale fostului P.C.R.; arestarea ilegală a conducătorului statului și comandant suprem al armatei; darea ordinului de încetare a focului pe frontul din Moldova fără semnarea armistițiului, fapt ce a condus la ducerea în prizonierat a peste 120.000 de ostași români, din care mulți au pierit în captivitate; ocuparea țării și instaurarea unui regim comunist vinovat de toate crimele și jaful ce s-au făcut împotriva poporului român timp de 45 de ani; asasinarea Mareșalului;

— după restabilirea adevărului, numai și numai prin justiție, să se treacă la condamnarea vinovaților — indiferent care ar fi aceștia — și la reabilitarea morală în fața NEAMULUI ROMÂNESC a tuturor celor asasinați nevinovați prin sentințe sumare date de tribunalele comuniste, a celor ce au murit în temnițele comuniste pentru ideile lor, precum și a tuturor acelor care, într-un fel sau altul, au suferit moral și material în cei 45 de ani de dictatură.

Acest lucru îl dorește și și-a propus să-l realizeze Liga „Pro Mareșal Antonescu” a fostilor combatanți din război.

A da vina pe Regele Mihai, care, în august 1944, nu împlinise nici 23 de ani, este o aberație. Vinovații trebuie căutați în rîndurile camarilei abjecte formate în jurul palatului de către o serie de profitori de război, vechi politicieni verosi și generali și ofițeri superiori lipsiți de onoare și demnitate, care s-au lăsat racolați de agentura sovietică reprezentată în România de spionul Emil Bod-

năraș și celulele ilegale comuniste, formate, în majoritate, din străini de neam.

5. Pentru a se clarifica odată pentru totdeauna problema „23 august 1944”, care a culminat cu instaurarea dictaturii comuniste — cea mai neagră perioadă din istoria țării — și cu asasinarea Mareșalului Ion Antonescu.

Ne adresăm din nou Parlamentului Român, Guvernului României, justiției din țara noastră și tuturor partidelor politice ce urmăresc regenerarea acestui neam să se înceapă imediat procedura judiciară în vederea rejudecării procesului Mareșalului Ion Antonescu. Numai în felul acesta se vor putea stabili vinovații și vinovații adevărați de toate crimele ce s-au produs în țara noastră, de dezastrul economic în care a fost adusă țara noastră în cei 45 de ani de dictatură comunistă și — ceea ce este mai grav — de învrăjbirea ce ne stăpînește și care este condusă din umbră de o mafie ocultă.

În acest scop, punem la dispoziția justiției românești adeziunile la această cerere a peste 400.000 de membri și simpatizanți ai Ligii „Pro Mareșal Antonescu” a fostilor combatanți din război, la care avem credința și convingerea că va adera majoritatea poporului român.

Nu sîntem cu nimic mai corecți sau mai nepătați unu decît altul, dar consider că trebuie să ne călăuzim întotdeauna de unele din gîndurile Mareșalului către Țară:

— „Viața popoarelor este veșnică și încordată luptă; luptă pentru drepturi și pentru dreptate”.

— „Nimic nu se clădește cu răzburare, ci cu muncă; nu cu dezordine, ci cu ordine”.

— „Să nu ne mai împoșcam cu ură, ci să ne înfrățim cu iubire”.

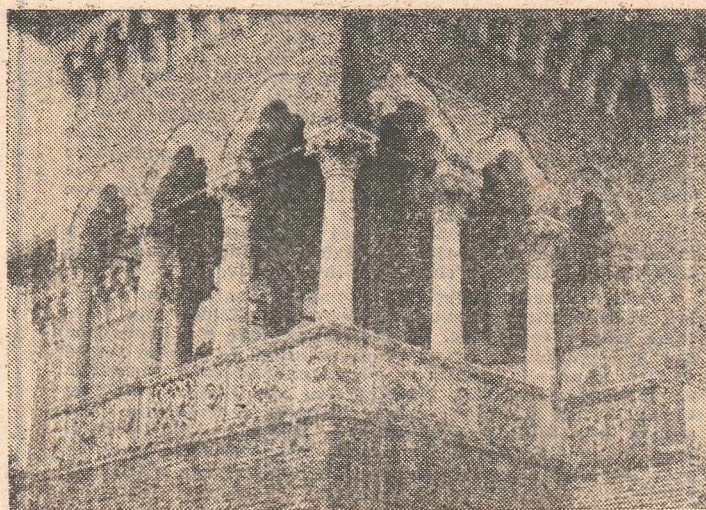
6. În final, mă adresez întregului nostru popor, atât de încercat de vitregia timpului și a loviturilor primite de pretutindeni, să lăsăm de-o parte dezbaterile și în ziua de duminică, 31 mai și duminică, 7 iunie 1992 — ziua asasinării Mareșalului și ziua sa de naștere — să ne întâlnim în sfintele locașuri ale Domnului și să medităm la acel ce ne-a fost conducător în cele mai grele momente ale istoriei noastre naționale moderne.

În București se va efectua un parastas în ziua de 31 mai la Sfînta Biserica „Sfîntul Gheorghe”, ctitoria Domnului Țării Românești Constantin Brîncoveanu, iar în ziua de 7 iunie comemorarea nașterii Mareșalului — la Sfînta Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din strada Mărgăritului (cartierul Rahova). La aceste două acte solemne sint invitați toți cei ce sint românești.

Colonel (r)
POPESCU N. MARIN
— purtător de cuvînt al Ligii „Pro Mareșal Antonescu”, a fostilor combatanți din război

Avem nevoie de istorie?

Mogoșoaia, dragostea mea!

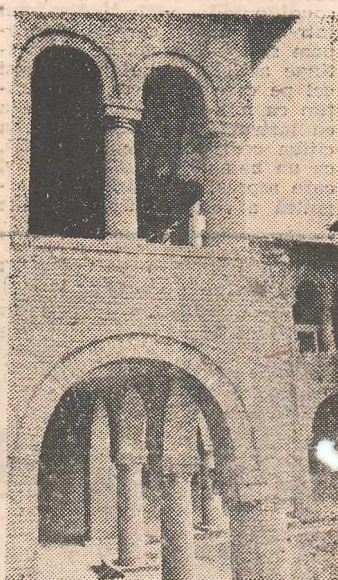
Fotografie de ELENA GHERA

Mogoșoaia — o motivație în mod cert nu oarecare pentru o îmbrățișare cu natura după o săptămîină oșibitoare! Palatul, biserica, muzeul, parcul și lacul bunului Brîncoveanu, ctitorite pe la anii 1700, simboluri ale stilului românesc brîncovenesc, departe de a calma angostă, se înfățișează jalnic, ca după un cataclism nuclear. Încă de la intrare te pocnește o perplexitate aiuritoare la vederea schelelor și a mormanelor de materiale împrăștiate. Știind monumentul restaurat, din care o parte îngăduită creatorilor de artă, ceea ce frapează este dezolant. Totul trebuie re-restaurat căci, prin „grija” postrevoluționarilor, Mogoșoaia a devenit o ruină. Părți întregi de acoperiș smulse, parchetul, instalația electrică și sanitară smulse și ele, cu bucăți de zid și tencuială cu tot, geamuri sparte... Parcul, și el, într-o paragina care te umple de tristețe, cu arbori mutilați, alei desfundate ce abia se ghicesc, zidul spart de șenile de tractor...

Dezolare... Tulburare... Revoltă!

Distrugerea istoriei pe care încercăm azi s-o redescoperim, distrugerea Mogoșoaiei, distrugerea încăperilor unde au scris Marta Bibescu și Marin Preda, distrugerea asta deșantată este o profanare! Oare cîți din tîlharii care au făcut ravagiile cunosc cîte ceva măcar despre marii români ce-și dorm somnul veșnic sub cripta din parcul înăbușit de mormanele de frunze? Care din ei știe că George (Bibescu) prinț Basarab Brîncoveanu a murit la 23 de ani, prăbușindu-se cu avionul pe care îl pilota pe dealurile Ialomiței în ultimul război mondial? De ce nu-și amintește nimeni de faptele și numele ilustrilor familii Basarab, Brîncoveanu, Bibescu, Cantacuzino? Cum e posibil ca otrava distrugerii să învenineze în asemenea hal pe unii români de astăzi încît să uite de buna cuviință și respectul datorat strămoșilor?

Ar trebui ca o lege aspră să pedepsească fără milă profanatorii, jefuitorii, tîlharii de mo-

numente de istorie și artă, de spiritualitate, ca puritatea sufletului românesc să fie salvată!

CRISTINA
DARMINA IAMANDI

Cei doi ofițeri-procurori care „instrumentează” dosarul nr. 97/1990, privind evenimentele din București, din ziua de 21 decembrie 1989, s-au dovedit plini de soliditate față de reporterul revistei „Flacăra”, declarând chiar că au nevoie de sprijinul presei în ducerea la bun sfârșit a misiiei lor: descoperirea și prinderea celor care au comis violențe și au ucis în acea tulburătoare zi. Dorim, declară dinții colegial ziaristului care le pune întrebări pe sărite, dornic să afle cit mai multe, să ajungem să spunem: aceștia sînt făptașii. Domnii ofițeri-procurori ai căror nume nu-l tipărim din motive lesne de înțeles nu se entuziasmează vizavi de faptul că 21 decembrie a fost o zi pentru istorie și nici nu se pierd în hățișul cine mai știe căreia considerații afective. De aproape doi ani și jumătate ei trebuie să afle „Cine-a tras în noi?”.

Dosarul cu nr. 97/1990, în lucru la Procuratura Militară București, are un spațiu de timp bine delimitat: de la momentele incidentelor din timpul decembrie, pînă a doua zi, 22 decembrie, cînd Odiosul și Sinistra au fugit.

Ce s-a întîmplat pe parcursul celor 24 de ore decisive?

DOSARUL ZILEI DE 21 DECEMBRIE 1989

● Ordinul de a se trage a fost dat. De Ceaușescu. E adevărat că s-a dispus să se tragă la picioare, dar cum pot trage la picioare niște militari începători, niște copii de 19 ani care au pentru prima dată un pistol-mitrălieră în mînă și care se sperie la cea dintîi detunătură a armei sau își pierd cumpătul în fața unei mulțimi furioase.

● Domnii ofițeri-procurori afirmă că atunci, în după-amiaza zilei de 21 decembrie 1989, în noaptea aceea de groază, cit și în dimineața zilei următoare, fiecare dintre cei trimiși pentru reprimare s-a găsit în fața propriei conștiințe și așa a și procedat. Au fost oameni care au tras, au fost care au refuzat să tragă și tocmai aici trebuie să intervină procurorul. De ce unii s-au dovedit atît de zeloși și au tras în oameni? Că doar peste 40 de morți prin împușcare în cele 24 de ore n-au murit, toți din imprudența soldaților începători cărora li s-au descărcat automatele Kalasnikov aiurea. Chestiunea e certă! ● Materialul adunat de cei doi procurori militari este imens. Îmi arată un fișet aproape plin cu dosare, scheme, analize. Ce-au făcut, ce n-au făcut?

● Concluziile lor: Au murit 50 de persoane în cele 24 de ore, din care 3 neidentificate nici pînă în ziua de azi, toate de naționalitate română: 28 de muncitori, 4 intelectuali, 6 elevi... Afirmățiile că ar fi fost mai multe victime nu se susțin. Un om nu este un ac-să-l ascunzi la reverul hainei. ● Întreb: Dacă au existat cumva incinerări? Exclus, mi se răspunde, în doi ani s-ar fi prezentat rude, urmași, cineva ar fi reclamat, s-ar fi auzit. De fapt nici nu mai era timp pentru o operațiune de incinerare gen Timișoara, totuși se prăbușea atunci. ● Obsesia revine: Și totuși cine a tras? Răspuns: Sînt cunoscute unitățile care au tras. Trebuie spus că dispozitivul general cuprindea 14 formațiuni de reprimare, adică 14 unități înarmate care ar fi putut să deschidă foc. ● S-a tras cu mitraliera de pe transportorul blindat? ● Nici vorbă, persoanele care au făcut armata știu ce calibru are acea mitralieră, i-ar fi făcut zob pe cei pe care i-ar fi atins. ● S-a tras direct, în regim de foc automat cu pistolul-mitrălieră? ● Nu, deoarece o tragere în plin de asemenea fel ar fi dus la o baie de sînge. Cu certitudine, nu s-a mers pe ucidere în masă, ci pe împrăștierea demonstranților. ● A fost o ade-

vărată luptă între demonstrații și manifestații al căror nucleu de luptători a fost de cîteva sute de oameni, în mare majoritate tineri, peste 500, de un mare curaj, care țîn trează și acum admirația celor doi anchetatori. ● Dovadă că nu s-a mers pe reprimare e și faptul că există sute de dosare privind personajele reținute de Miliție, cazul Jilava fiind deja judecat prin munca de cercetare a celor doi ofițeri-procurori. ● Deci n-a fost vorba de soluția radicală aplicată în Piața Tien An Men? ● Nu, există dovezi clare, fără dubii. ● Cum a demarat cercetarea Procuraturii Militare? ● Cu un prim dosar al celor reținuți ilegal și trimiși la Jilava. 12 inculpați sînt deja condamnați în acest caz. A urmat dosarul camionului care a intrat în viteză în manifestații. ● Chiar, ce-a fost cu acest camion? ● A fost pur și simplu un accident. Lovit de

mulțime, buimăcit, șoferul și-a pierdut cumpătul. De fapt a rănit și dintre cei aflați în cordonul de scutieri. ● Ce-a fost la Sala Dalles? ● Acolo au murit nu 13 oameni, cum se scrie pe crucea pusă lângă sosea, ci 15, 7 călcați de camion, iar 8 împușcați. Busculada cu camionul a întins nervii la maximum. Atunci a început să se tragă. Deci pe la orele 17,30-18. ● Cunoașteți numărul criminalilor? ● Nu sînt mulți. Vă dați seama că în total, în cele 24 de ore, au fost afectați circa 100 de manifestații, 50 morți și în jur de 50 răniți. ● Cîți dintre cei trimiși să apere regimul Ceaușescu s-au aflat în dispozitiv? ● Peste 1 000 de oameni, cu o solidă bază materială. Dacă ordinul de a se trage ar fi fost dat, într-adevăr ar fi fost măcel. Pe noi ne interesează oamenii care au tras. Nu vrem să acuzăm instituții, un minister sau altul. ● Care a fost momentul cînd au murit cei mai mulți oameni? ● După ora 23,

după ce s-a spart baricada de la Intercontinental. ● Au existat cumva civili care au tras? Se afirmă că au existat printre demonstrații și civili care au tras de la nivelul soldului? ● Nu este exclus, dar nimic în acest caz nu e cert. Nu excludem existența civililor care au participat la reprimare. ● Trebuie observat și faptul că au fost și răniți în urma gloanțelor căzute din înalțuri, deoarece s-a tras mult în aer. Căzul unei femei rănite în zona Sîncăi e bine cunoscut. ● În dimineața zilei de 22, în centrul Capitalei s-a tras mult, foc automat. Ce s-a întîmplat atunci, au fost morți? ● N-au fost morți în dimineața de 22 decembrie, dar s-a tras masiv în aer la Romană și în Piața Palatului pentru a se evacua autobuzele cu care veniseră cei trimiși să facă ordine. Autobuzele sosite de la Băneasa. ● Ați făcut și reconstituiri în perioada anchetei? Da, în cazul camionului de la Sala Dalles. ● S-a afirmat că s-au folosit fel de fel de muniții, chiar și muniție străină. Ce știți despre acest lucru? ● Rănille și împușcăturile au fost provocate de gloanțe perforante — în cea mai mare parte, deci de pistol-mitrălieră și de gloanțe de pistol. ● S-a tras de pe blocuri, de la ferestre? ● Nu excludem posibilitatea.

● Deci totul a început cu acea petardă de la mitingul lui Ceaușescu... ● Știm locul cu aproximatie, au fost 15 răniți în busculada creată. ● Care a fost cea mai dificilă problemă în desfășurarea anchetei? ● Nu s-au făcut necropsii, deci nu avem concluzii științifice în această privință. Cîți oameni au fost vătămați în intervalul mitingului lui Ceaușescu din 21 decembrie — fuga lui Ceaușescu din 22 decembrie? Circa 1 000, din care 50 sînt, cum am spus, morți, iar 902 au trecut pe la noi. De ce a fost oprită ancheta? ● Ancheta n-a fost oprită nici o clipă, ci doar încetinită prin intrarea în vigoare a Legii nr. 42 cînd a trebuit să-l sprijinim pe cei vătămați, pe urmași, pe toți cei care au suferit să-și întie în drepturile conferite de lege. ● Cînd va fi finalizat dosarul zilei de 21 decembrie 1989? ● În acest an, desigur, el cuprinzînd mai multe secțiuni: arestați și duși la Jilava cei 50 de morți, răniții prin împușcare, cei vătămați corporal.

● Cine a participat la reprimare? ● Miliția, Armata, Securitatea.

EUGEN MIHĂESCU ■

marii ei inițiată — și o porțiță spre uimire. În ce-l privește pe teribilul Tudor Postelnicu de altădată, la fel ca dumnea-voastră, știam și eu că a intrat

PALATUL MORȚII

În istorie prin replica de la proces: „Vă raportează, domnule președinte: am fost un bou!” Mai știam, de asemenea, că graba a privat „istoria” de înregistrarea unei autodefiniri la fel de aplicate a Danubiului gîndirii Ceca ce nu știam era mirarea sinceră — academică, așa zice, după unele detalii — a

dul director al I.M.L., prof. dr. Vladimir Belis: „Da! ce, miroase? Eu nu simt!”

Pentru respectul adevărului — măcar în fața vesniciei, nu? — și dat fiind că mortala candoare aparține celui mai cu mîrgă om de știință din Palat — voi spune că domnia sa nu exclude total posibilitatea unor efecte sofisticate psihologice ale acomodării cu putoarea. Dar, vă dați seama, cum era să comit nedelicatetea de a-i propune distinsului profesor, elegant chiar și la propriu, pur și plebeianul tîrg: dacă-și retrage duhoarea, îmi retrag și eu părerea că te trăsnește din ușă? Ar fi sunat a critică neconstructivă, a Piața Universității, a Punctul Opt, în fine, a ceva amintind, dureros, de ilustra coastă pe care niște golani — cine altcineva? — au desenat o țintă pentru arma ce obsedează reduta buho-fesenistă: sula.

Așa că mă veți ierta: nu l-am mai propus nimic ilustrului castelan.

DORIN GHERGHINESCU ■

Bugetul de familie și ziua de mîine

Paralele ciștigăte pentru munca noastră ni se scurg printre degete din ce în ce mai rapid. Acoperim o gaură și se destupă trei. Salariile capătă o valoare tot mai pronunțată de simbol. Vă confrunțați cu neajunsuri financiare în familie sau ați găsit soluții pentru înlăturarea lor?

1. Venitul întregii familii vă asigură cele necesare unui trai fără lipsuri? În caz că nu, ce sumă v-ar fi necesară pentru asigurarea lui?
2. Vi se întîmplă des să vă împrumutați cu bani între un salariu și celălalt?
3. Ați încercat să măriți bugetul familiei printr-un venit suplimentar?
4. Resimțiți renunțarea la părți din subvențiile de stat?
5. Unde ați petrecut concediul în 1991; unde intenționați să-l petreceți în 1992?

„TRĂIM ÎN EPOCA DE AUR A CORUPȚIEI”

Vasile I. Bunea, 48 ani, etnolog:

1. Dintr-un salariu mizer, ce nu reprezintă la prețurile actuale decît necesarul achitării, deocamdată, a costurilor la bloc, nu se pot asigura nici cele mai elementare necesități de trai. Suma necesară doar pentru a putea să supraviețuiești, nu să-ți permiți alte luxuri ca: țigări, o bere, o ciocolată pentru copii, la o familie de 3-4 persoane se poate cifra la 80 000 lei, fără un calcul de perspectivă.

2. Din aprilie 1990, în permanență, dar așa putea sugera aici O STOPARE A PREȚURILOR, NICIDECUM O ESCALADARE A LOR, organisme creăm dar ele nu vor să funcționeze în folosul maselor de SĂRACI!

3. Da. Prin muncă cinstită și produs propriu (picturi pe sticlă-icoane) dar pentru reușită: „PINA LA DUMNEZEU TE MANINCA, TOȚI SFINȚII”. Este imposibil să te împui prin: CORECTITUDINE, CALITATE ȘI ARTĂ, în această EPOCA DE AUR, a înfloririi și multiplicării CORUPȚIEI!

4. Da cu D mare și aceasta datorită unor măsuri arbitrare, generate de interese politice, de haită sau grup restrîns. Cîta demnitate au domnii miniștri, parlamentarii, sau alte personalități politice pe care le vezi demisionînd la prima greșală! Dar nu la noi, fiți siguri! Un guvern, indiferent de culoare, nu numai că nu trebuie să demisioneze — el nu trebuie să accepte numirea dacă este INCAPABIL, chiar dacă sîntem în așa-zisa perioadă de TRANSIȚIE, sau NE IMPLEMENTĂM, ÎNCA MAI MIROASE A SECERĂ ȘI CIOCAN, cînd încă nu știm ce ne va putea aștepta. Poate HAOSUL!!!

5. L-am petrecut în balcon. Noroc că l-am închis. Cum? Pe cine? Balconul! Unde am să-l petrec în 1992? În baie, domnule! Dar și aceasta este condiționată; dacă administrația blocului (care nu există!), primăria sectorului 4, Dl. primar general Crin Halaicu, Dl. prim-ministru și chiar INSTIȚUTIA PREZIDENȚIALĂ, ne va rezolva să avem apă! Nu ați înțeles? Apă = H₂O.

„LA UN SALARIU DE 25 \$...”

Dan Răzescu, 50 ani, bibliotecar:

1. Nu! Se tot pune problema „întrării în Europa” prin prețurile uriașe, dar nici un ziar, măcar de opoziție, nu știu de ce nu pune problema „întrării în Europa” prin salarii, retribuții echivalente. Pe scurt, în Europa Occidentală salariul este de 400 (patru sute) de ori mai mare decît în țările foste și neocomuniste. În privința așa-zisei protecții sociale, de ce nu se menționează că de exemplu în Suedia un șomer are circa 1 000 \$, iar la noi un salariu mediu este de circa 25 \$. Actualilor nomencluriști și acoliților lor care au venituri uriașe, le convine starea de fapt și de aceea fac apologia noii puteri tot comuniste.

— Măcar jumătate cit un salariu din Occident, adică 200 000—300 000 lei.

2. 99 la sută da. Noroc că mai avem de unde împrumuta.

3. Da, dar dacă nu ai capital sau relații înstelate ori și una și alta, e foarte greu.

4. Din plin. Dacă pînă acum se mai putea supraviețui, de acum cu prețul aberant de scump la lumină, de exemplu, va fi foarte greu. Și cînd te gîndești că lumea a ieșit în stradă în '89 și pentru că Ceaușescu făcuse 3 lei kilowatul.

5. Acasă. Acasă.

„DUPĂ REVOLUȚIE, A CRESCUT FRECVENȚA ÎMPRUMUTURILOR”

Iosif Popescu, 35 ani, vînzător:

1. Nu. Un trai fără lipsuri e greu de conceput. Un mod de viață modest ar reuși să asigure familiei în clipa în care ar avea minim 100 000 lei, buget lunar raportat la actualele prețuri.

2. De 16 ani de cînd muncesc m-am împrumutat mai mereu la colegii de serviciu și prietenii. Constat cu mîhnire că după Revoluția din '89, la mine, a crescut frecvența împrumuturilor.

3. Am încercat și am să mai încerc.

4. Da. Nici nu îmi vine să cred că în noiembrie '89 aveam frigiderul plin. Acum „sub-produșele” de carne sînt lux subvenționat și nu se găsesc încă. Frigiderul mi-e gol.

5. În 1991 în Cîsmigiu, de unde chiar am trimis cîteva vederi prietenilor; anul acesta mi-am propus să vizitez în concediul de odihnă cartierul Floreasca și Pantelimon, clipe frumoase am speranța să petrec împreună cu familia și cîțiva din cei dragi în parcul Hērăstrău, dacă nu-l cumpără nimeni pînă la 1 august (Doamne ferește să plătim taxe de intrare în parcurile Bucureștiului!).

„ÎN CONCEDIU VOM MUNCII UNDEVA”

Marioara Moise, 30 ani, economist:

1. Venitul întregii familii înseamnă 17 000 lei plus 1 750 lei alocația pentru copii, pentru 4 persoane. Sigur că nu ajunge. Nu știu ce sumă ne-ar trebui lunar, pentru că ne lipsesc foarte multe.

2. Nu se întîmplă pentru că îmi închipui că nu ne-ar da nimeni în condițiile unei devalorizări galopante, iar să plătim o dobîndă de 60—80 la sută nu putem, în caz că ne-ar cere cineva așa ceva.

3. Lună de lună încercăm. Ne mai vindem cîte ceva, eu mai fac contabilitatea vreunei firme, dar este un consum fizic și moral extraordinar.

4. Resimțim din plin. Nu putem reduce consumul de pine, lapte, carne, unt, pentru a ne încadra în cele 17,4 procente acordate de guvern pentru reducerea subvenției.

5. Sînt întrebări crude. Nu ne gîndim la concediu decît ca la o perioadă în care să putem munci altundeva, unde să mai putem ciștiga cam jumătate din salariul pe care îl avem.

RADU POPA ■

„NICU CEAUȘESCU NU E ATÎT DE BOLNAV PE CÎT VOR UNII SĂ SE CREADĂ“

O figură pitoresc-sinistră a defunctului regim a fost Nicu Ceaușescu : om politic de tip comunist dar și mare consumator de alcool și amator de femei. La 22 decembrie 1989, „prințisorul” a fost arestat tocmai cînd... intenționa să se predea noilor autorități. A urmat un proces care s-a întins pe durata celor peste doi ani ai originalei noastre democrații. Detenția, chiar dacă de lux, și consumul exagerat de alcool din anii trecuți și-au spus cuvîntul : Nicu Ceaușescu s-a îmbolnăvit de ciroză. Chiar așa să fie ? Pentru elucidarea acestui aspect și a altora ne-am adresat dlui Alexandru Ciocâlțu, directorul Spitalului „Sf. Ioan” din București, unde ex-prim-secretarul de Sibiu a fost internat în perioada 8 februarie - 2 aprilie 1991.

L.T. : Cu ce diagnostic a fost internat Nicu Ceaușescu în spitalul pe care-l conduceți ?

A.C. : A fost internat cu diagnostic de ciroză hepatică și a fost externat tot cu ciroză hepatică. În ziua internării sale eu eram de gardă în spital și deci l-am consultat, așa cum se obișnuiește la orice internare. Pot să vă spun că în acel moment se afla într-o stare accentuată. Apoi Nicu Ceaușescu a fost preluat de dl. conf. dr. Dan Georgescu.

L.T. : Medicii Direcției Generale a Penitenciarelor susțin că deținutul Nicu Ceaușescu ar suferi de ciroză în stare avansată și că, în consecință, ar trebui eliberat prin aplicarea art. 453 Cod de procedură penală. Dumneavoastră ca specialiști, ce credeți ?

A.C. : Pentru mine este cert că Nicu

Ceaușescu suferă de o boală de ficat, posibil din cauza consumului exagerat de alcool. Dar, din analizele care i s-au efectuat, nu rezultă că Nicu Ceaușescu ar fi avut vreuna din complicațiile mai mari ale cirozei, de pildă coma hepatică. Într-un recent interviu acordat cotidianului „Tineretul liber”, dna. Paula Iacob, avocatul lui Nicu Ceaușescu, susține că acesta ar fi prezentat encefalopatie hepatică, dar în foaia de observație medicală este trecut cu totul altceva și anume : encefalopatie toxică prin ingestie de diazepam. În același interviu, dna. Paula Iacob mă acuză de incompetență și de lipsă de umanism. Trecînd peste situația ciudată ca un avocat să se pronunțe asupra competenței unui medic, vreau să vă spun că această doamnă nu a avut bunul și elementarul simț de a se consulta cu un specialist înainte de a solicita instanței de judecată eliberarea lui Nicu Ceaușescu pe motive de boală. Tot în „Tineretul liber”, de pildă, dna. Paula Iacob folosește un termen cel puțin ciudat pentru a defini starea de sănătate a clientului său : „gastropatie hipertensivă”. Un asemenea termen medical nu există, el este o ficțiune, practică o ineptie. În ce privește lipsa mea de umanism nu pot decât să precizez că am examinat pe mulți din foștii membri ai CPEX că i-am tratat corect, că le-am administrat medicamente primite ca ajutoare de Spitalul „Sf. Ioan”. Nu am făcut nicidecum diferența între ei și ceilalți bolnavi, deși subiectiv as fi avut motivele necesare : în 1989 am fost nevoit să părăsesc țara con-

interviu cu domnul Alexandru Ciocâlțu, directorul Spitalului „Sf. Ioan” din București

dușă de acești comunisti. Pentru mine, Nicu Ceaușescu a fost un pacient și nu un om politic. La data cînd eu l-am examinat, acesta ar fi putut fi tratat în Spitalul Penitenciarului Jilava. În nici un caz nu sînt de acord cu ideea eliberării sale prin aplicarea art. 453 din Codul de procedură penală.

L.T. : Se vorbește chiar de un dopaj premeditat cu medicamente în urma căruia ficatul lui Nicu Ceaușescu prezintă simptomele cirozei. Ar fi posibil așa ceva ?

A.C. : Eu personal nu cred că a existat un dopaj cu medicamente în intenția de a stimula ciroza, dar trebuie să recunosc că lui Nicu Ceaușescu i s-au administrat tranchilizante care pot afecta ficatul.

L.T. : Care este analiza cea mai eficientă, sub aspectul investigației medicale, pentru cazurile de ciroză ?

A.C. : Funcția hepatică, desigur.

L.T. : Lui Nicu Ceaușescu i s-a făcut această analiză ?

A.C. : Nu, deși eu personal am insistat pentru efectuarea acestei analize care ne-ar fi edificat pe tot — medicii și iustitieri. Motivele refuzului nu le cunosc, dar le pot bănui ca si dumneavoastră.

L.T. : Cum s-a comportat Nicu Ceaușescu în perioada internării sale în spitalul „Sf. Ioan” ?

A.C. : Nu chiar normal. În ziua internării, mai precis la ora 1 noaptea, camera bolnavului Nicu Ceaușescu era ciudat de aglomerată și de gălăgioasă. Cred că se desfășura acolo o petrecere. De altfel, au circulat zvonuri în rîndul surorilor și asistentelor din spital în sensul că Nicu Ceaușescu ar fi continuat consumul de alcool și ar fi primit vizite feminine. Mult comentată a fost întîlnirea dintre Iulian Vlad, aflat în spitalul nostru pentru efectuarea unor analize, și Nicu Ceaușescu. Această întîlnire nu putea avea loc fără complicitatea celor însărcinați cu paza lor.

A consemnat
LUCIAN TUDORANCEA

Prietenul anevoie se cunosc

CUM NE FURIM

Sînt situații în viață cînd n-ai ce face trebuie să apelezi la alții. Mai cu seamă cînd ești singur. Prieteni și prietene ocazie se găsesc la tot pasul. Și iată se mai întîmplă.

ALEXANDRINA IOAN, 44 ani, cosmopolitană. „Avînd o fire deosebit de sociabilă, mi se întîmplă des să leg prietenii deosebite care, de multe ori, trebuie să recunosc, se soldează cu eșecuri. Am cunoscut, într-un magazin o tînară o dată ca infătisare și vorbire. Ne-am învîntat imediat și a început să mă viziteze. Într-o zi, a venit și cu băieții ei. Ca să-l distrez, i-am dat să se joace un mic calculator solar. Nu l-am mai găsit, oricît l-am căutat. În altă zi, am rugat-o să mă ajute să-mi triez lucruri de îmbrăcăminte. Prea erau multe, și aveam loc destul pentru toate. Sună la telefonul. Mă duc și, cînd revin, o găsesc examinînd, cu atenție, o bluză de bur-bac, adusă de mine din străinătate. Două zi, pur și simplu am vrut să mă încerc o dată la bluză, așa era de frumoasă. Am căutat-o peste tot, dar n-am găsit-o. Era clar cine le furase.”

DORIN IUGA, 55 ani, tehnician de teze dentare. „La un anticariat am cunoscut un om în vîrstă, cult și amabil. Ne-am împrietenit și am început să vizităm, mai cu seamă că aveam o si-nuie comună și, deci, un subiect interesant de discuție : cărțile. Locuind singur, bineînțeles că-l lăsam în camera bibliotecii, eu avînd și treburi casnice de rezolvat. Azi-asa, miine-asa, pînă cînd am început să realizez că-mi lipsea, de ce în ce mai des, carne, din frigider pe care-l țineam pe hol, imediat lîngă respectiva cameră. Nici nu mi-a trecut prin minte să-l bănuiesc. Mutîndu-l într-o nouă locuință a trebuit să viziteze lucruri pentru care n-as mai avut loc, printre acestea fiind și frigiderul. Prietenul meu s-a oferit să mă ajute el, în provincie. Am rămas foarte surprins, cînd, la stabilirea pretului, cîntărit și obținut o reducere, motivînd : «Sfii, usa de la congelator nu se întîl-de bine». De vreme ce nimeni altcine în afară de mine, nu umbla la frigider o lumină mi s-a aprins : «Iată hotul ! Mi-a fost și rusine să-i arăt că-l des-părșeam !”

MIRUNA PANDELE, 25 ani, merco-log. „Am fost foarte bolnavă și am considerat o binefacere prietenia pe care mi-a arătat-o asistenta medicală de parterul blocului unde locuiesc. Ver-zilnic la mine și urmarea evoluției bo-dindu-mi o multime de sfaturi. Astăzi, cînd am îndrăznit s-o rog să-mi spu-ce să fac cu o pungă întreagă de me-

La Galați, comedia continuă : și nu într-unul, ci în mai multe acte. „Pepiniera” de acolo a P.S.M.-ului încearcă (e drept, destul de cîntîre) să dea roata (ceasul ?) istoriei înapoi cu o epocă. Altfel cum s-ar explica tupeul bravului prim-secretar din timpul ultimilor ani ai dictaturii ceaușiste, descăunat și pus pe fugă la 22 decembrie 1989, care se întoarce acum să cerșească înapoi vila în care a locuit pe cînd deținea în urbe „cabinetul nr. 1” ? Și asta încă nu ar fi destul : culmea obrăz-niciei este că această vilă re-vednicată a fost o „locuință de serviciu” — și nu una perso-nală — în care se instalau capii comunisti, odată firițișiși și a-junși „oameni de vază”. Vorba unor limbi ascuțite (care i-au spus-o pe sleau de mai multe ori) : acum mai lipsește să-și ceară înapoi și funcția pe care a avut-o !

■ O VILIȘOARĂ PENTRU VACANȚE-N PROVINCIE...

După cum mi-a șoptit o sursă demnă de crezare, tovarășul Carol Dina nu a stat cu minile-n sin de la Revoluție încoace. Deși s-a mutat în București, unde și locuiește actualmente, nostalgia de a avea o vilă în provincie nu l-a părăsit încă. La ce îi va fi trebuind (stringent) și o locuință în Galați rămîne unul din secretele protipendadei pe care nu izbutim să o înțelegem (omenește). De la noii ocupanți ai casei respective am aflat că fostul prim-secretar ar fi, actualmente, director-comercial la o firmă din București care merge „brici”. Dovadă că nu stă chiar rău, s-a orientat pînă la urmă, la firma respectivă ar fi și acționar. Ar fi băgat bani și în niște afaceri serioase cu o altă firmă din Galați. Adică ar fi un personaj de câteva ori milionar. În timp ce bugetul grădiniței care funcționează, printre altele, în casa pe care a lăsat-o în Galați, ar fi extrem de sărac, la umila „linie de plutire” a cîtorva zeci

de mil de lei. Pînă și vila cu pricina, după o apreciere rudimentară — care ne aparține — ar valora, fără curte și accesorii, cel puțin zece milioane. La o expertiză îngăduitoare. Un „cadou” pe care tovarășul Dina l-ar primi, desigur, cu multă plăcere. Din punct de vedere al stării civile, sîntem informați că ex-prim-secretarul Galațiului nu ar avea întemeiate prețex-te să-și caute casă de mutat : co-

viciu, peste drum de casa ne-tulburată. Acum ghereta s-a zidit. Vila cuprinde cel puțin 6 camere (în unele nu am putut intra, deși, pînă la urmă, vizi-ta la vilă a fost posibilă) și mai multe vestibule. Baia spațioasă este garnisită cu fa-lanță albastră. În stînga intră-rii se află un loc întins afectat pentru terasă, la care, pesemne, se putea cîna vara, la lumina unui neon mare, „implemen-

grar din România — filiala Ga-lati. Ultima infătisare la Tri-bunal a avut ca dată 21 mai 1992. Partea „dată în judecată” este Mișcarea Ecologistă. Am discutat la fața locului cu doamna Valentina Nicolaev — directoare a grădiniței, membru important al Mișcării Ecologis-te, și cu Anca Giță, salariată la grădiniță și profesoară la Uni-versitate. Patruzeci și patru de copii așteaptă cu sufletul la gu-

coalție fastă : dovadă că fac „casă bună” împreună.

■ DE LA CELULA DE PARTID LA CELULA

Ceea ce se știe mai puțin este că tovarășul Carol Dina a fost inculpat în mai multe procese. Că abia-abia a scăpat „basmă curată”, cu greu — și cu niște „probe” trase de păr. Că la procesul în care a fost inculpat împreună cu tovarășa Emilia

Ex-prim-secretarii contraatacă :

Carol Dina (își) ia casa înapoi ?

pili îi sînt deja la o vîrstă ma-tură, iar în urma pronunțării divorțului, lucrurile s-ar lim-pezi și mai mult. Un divorț care ar trebui pronunțat definitiv și cu orașul Galați.

■ „SAU „CASA MEMORIALĂ” A P.S.M.-ULUI ?

Vila se găsește amplasată vis-à-vis de sediul Camerei de Comerț din localitate, între gara C.F.R. și Grădina Publică, pe strada Mihai Bravu, la nr. 23, într-o poziție excelentă. Cu un singur nivel (deși este o casă înaltă), cu un felinar mai vechi (care a luminat timpurile bune) deasupra intrării, vila este în-conjurată, ca o fortăreață, de un gard solid de fier și tablă galvanizată, înalt de peste doi metri. Chiar în fața curții, a-mplecat asupra gardului, străju-iește un brad. Străjuia, cu oa-recare vreme în urmă, și un milițian (pus de pază la ușa „tovarășului”), care tremura ca vai de el într-o gheretă de ser-

tat” în grădină. Grădina, destul de spațioasă de jur împrejurul vilei, cuprinde și pomi fructi-feri. Streșinile sînt captușite cu lemn fin și frumos lucrat — și în curte se află și un leagăn în care s-ar da huța, fericele, o-draslele nomenclaturii. În oraș s-a răspîndit și un alt zvon : cum că prim-secretarul Carol Dina ar fi intentat procesul ac-tualilor ocupanți ai casei, cu intenția de a pune clădirea, după eventuala cîștigare, la dis-poziția P.S.M.-ului local. Să devină, pînă la urmă, „casă memorială” a comunismului ?

■ MIȘCAREA ECOLOGISTĂ ȘI GRĂDINIȚA DE COPII — PE DRUMURI ?

Cine sînt actualii ocupanți ai casei ? În primul rînd, Mișcarea Ecologistă Română, filiala au-tohtonă — și o grădiniță parti-culară pentru copii, LYRA. În plus, un spațiu mai este dețî-nut de Partidul Democrat A-

ră hotărîrea instanței. Ei învață aici în două grupe. Cereri pen-tru luna septembrie mai sînt încă vreo 19. De înscriere în anul viitor (dacă va mai fi). Co-piilor din grupa mare și din grupa mică fac mici conversa-ții în limbi străine, la nivelul clasei întii. Căci grădinița este cu predare în limba engleză. Orarul ei este cuprins între o-rele 8—12. Patruzeci și patru de copii, înghesuți numai în două camere. Conducerea gră-diniței (personalul ei, destul de restrîns, e format din Mărgi-neanu Felicia, Pairs Elena, Fe-garu Nicoleta) a făcut, către Primăria municipiului, 23 de memorii. La care nu a primit nici un răspuns. Grădinița funcționează sub protecția M.E.R.-ului. Care a mai promis, în caz că va cîștiga procesul, să mai aloce o cameră copiilor. Taxa pentru un copil înscris la gră-diniță este modestă : 1.000 de lei pe lună. În cadrul alegeri-lor locale din februarie, PDAR-ul și MER-ul local au făcut o

Andrunache, început încă din 1990 (cu înfățișări pe 10 și 24 septembrie) se afla în arest preventiv. Procesul cel vechi trebuia, printre altele, să clari-fice — și n-a clarificat decît parțial — problema caselor de agrement, pentru „stabii” ju-dețului, de la Vlădești și Adam, precum și a fostei școli inter-județene de partid. Printre glu-mele președintelui completului de judecată, citiva din martorii care au avut primele depoziții atunci, au susținut sus și tare că fondurile suplimentare des-tinate ar fi fost folosite cu mult discernămint de primul-secretar. Că n-ar fi intrat, contrar opiniei acreditate în oraș, în buzu-narele tovarășului Carol Dina. Cum că falmoasa cameră nr. 11 de la hotelul partidului „Faleza Dunării”, deținută pînă la 22 decembrie 1989 de inculpat ar fi fost o cameră de protocol, de care beneficiau din plin — și Marin Enache, predecesorul său în funcția de „tătic al orașu-lui”. Unul din martorii care

EI APROPIAȚI

umete, primite din străinătate, de la mele mele. Sincer vorbind, mă gîndeam că, poate, unele se potriveau bolii și mi-ar fi putut ajuta să mă însușesc mai repede. Cu energie, a înăcat punga, promitînd că se va consulta cu alți colegi de-ai dinsei și mi va aduce un sul clar și categoric. Mi-a „adus” 3 flaconase, anunțînd cu emfază că a uncat restul de medicamente, ca fiind epuizate. Cred că cîștig ar fi fost să mi aducă mie pe toate și eu să le distrug”. **ION BOGDAN, 48 ani, filolog.** „Nici cum nu pot uita cum m-a „furat” un jeten în care am avut încredere deplină. Cînd a trebuit să-mi fac revizia la asină, s-a oferit să mă însoțească, arătîndu-mi că-i „cunoaște” pe toți și o „ezolvăm” în timp record. M-am bucurat foarte mult dar „acolo” mi s-a pătat că tinărul care-mi efectua revizia se potrivește amicului meu care parcă ar fi cerut ceva. Totuși, nu mi-am dat amă ce se întîmpla și mi-am spus că sînt „departe” de discuția lor. În final, sînt anunțat că axul delcoului treie înlocuit și nu mi se poate da revizia. Plec, imoreună cu amicului meu, care, mărinimie, se oferă să mă ajute, dar ebuie să-i dau masina să efectueze o rată „în altă parte”. Altfel nu, nu se ate. Prins la strîmtoare, cu inima grea, am dat masina. Mi-a „adus-o” două o ptămină, timp în care a făcut, noaptea, „piața” cu ea. Stiu acest lucru pen-u că s-a trădat într-o discuție cu un jeten comun”. **MARCELA STĂNESCU, 28 ani, juristă.** „M-am săturat de prietene. Stiti ce-mi cea cea mai bună prietenă? Pindea momentului cînd ieșeam din cameră și-si așundea prada după cărți din biblioteca ea. Aștepta pînă se uita „cazul” și, probabil, că, după un timp, le „ridica”.

descoperit metoda de lucru odată, m-am apucat să-mi reasez cărțile bibliotecă. Mare mi-a fost mirarea nd, dînd citeva cărți la o parte, am descoperit o mică dar frumoasă biute-e, în spatele lor. De unde am știut că a fost cu ideea? Citeva zile mai deeme, sterzînd praful de pe un tablou, prezenta ei, am descoperit, pe rama e sus, un bibelou liliut. Mirindu-mă, a sărit cu gura: „Eu l-am pus acolo, să nu ti se fure”. În loc să sesizez acunea premeditată, eu m-am rusinat că prietenă m-a „auzit” de prea multe ori unînd că mi se fură lucruri. Dar, cînd n văzut broșuța mea în spatele cărti-r, am descoperit analogia „procedura-” n-am mai primit-o în casă”.

CRISTINA ATANASIU ■

nărturie în favoarea tan Florea, mlastru la Complexul „Car-nici mai mult, nici decît văr cu incul-

SECRET VALABIL ?

martori „dezintere-cercat să-i mai dea ajutor, tovarășului chipurile, și-ar fi ort deosebit în apro-piației Catedralei Or-Galați. Tot Carol luat, a zis apărarea, ori pentru mărirea și a spațiului locui-ile apartamente con-nuniciu. (Acestea tima perioadă, nu-fortul 1A și 1B). A consecvență în pri-ucției noii gări și a rgic acele neinspira-care nu răspundeau cerințe estetice. ea ni s-au băgat pe ul de a „îmbunătăți” varășului în Europa. Flîndcă, în Galați, de îmbunătăți. Ne lectivul de părinți ai LYRA, în protestul e care îl semnează : că în această clă-rioadă comunistă a uni de-a rîndul Gră- clădire care a fost vechia nomencla-n Decretului nr. 236 ecret (s.n.) — și fo-reședință pentru poporului” și iată crație această clădi-ele să fie redată ex-fostei nomenclaturi utedea reflecta în li-ru motivele arătate TAM — față de e-tărire a Tribunalului a se atribui imobi-prim-secretar al Județean p.c.r. și 12-lea ceas aștep-lul dreptății să-și tul.

HAIL GALAȚANU ■

După cum se va vedea, România, dintr-o țară mică, hărțuită de probleme mai mult sau mai puțin importante, a devenit, de citeva zile, un punct de interes, nu atît pentru organele de anchetă (Interpol, SRI, Poliție), cit pentru comercianții occidentali implicați în afaceri cu deșeuri chimice foarte periculoase. Aceștia țintesc România pentru că punctele vamale ale acestora sînt prea puțin supravegheate, iar vameșii pasibili de a fi corupți. Evident, afacerea nu se oprește la nivelul vameșilor, al soferilor sau al firmelor particulare. Pentru ca „operațiunea Sibiu” să reușească atît de bine, era nevoie de implicații

Sibiu, afacerea secolului

Odissea deșeurilor toxice

mult mai înalte. Așa încît, suspectul nr. 1 rămîne dl. Drimer. Pe lîngă domnia sa, dl. ministru al mediului, Marcian Bleahu, care se află într-o postură dificilă. În Germania (de citva timp, și-n România) circula documente semnate de dl. Bleahu. Se spune că aceste deșeuri ar fi intrat în țară cu acordul expres al domnului ministru. Bineînțeles, domnia sa neagă o astfel de variantă, precizînd că toate documentele aflate în posesia unor români sau germani sînt niște falsuri grosolane. În ce-l privește pe dl. Drimer, acesta și-a acoperit, cumva, borcanele, dîndu-și, în mod spectaculos, demisia de la Ministerul Industriei. Organele de anchetă au depistat și alte persoane care au facilitat importul de deșeuri în România, acțiune interzisă prin lege. Este vorba despre doi foști ofițeri de securitate: Mircea Schiopale și Victor Burdea de la firma Pine Park SRL. Interpolul sesizează, însă, că un anume Helmke Hénz și un anume Gabriel Jäger al cărui nume apare peste tot în această afacere, reprezentantul firmei TRI Ingbert la Sibiu, au intermediat un alt contract cu o firmă din Timișoara; ROM-IUC. Deșeurile trimise din Dresda și Leipzig aveau destinație foarte precisă: Sibiu. Se pare că nici alte județe nu duc lipsă de astfel de perle. Pasibile sînt: Timișoara, Mehedinți, Brașov (în special Transilvania). Proiectată, inițial, pentru terenuri minate și țări fără prea multe pretenții (Africa, Insula Caraibi-

lor, Polonia), „Afacerea Secolului” n-a întîrziat să se facă văzută și la noi. Aceste substanțe (radioactive sau nu) produc boli cronice foarte grave. Datorită faptului că s-au descoperit depozite cu deșeuri chiar și-n fîntîni, este programată o infestare a apelor freactice. Aceste butoaie stau în aer liber, se pot găsi (după informațiile noastre) chiar și-n pivnițele și-n curțile țărănilor. Ca pacele se deschid foarte ușor și pot produce, pe lîngă un miros neplăcut și dăunător, arsuri ale pielii. Ele au fost descoperite în depozite ale firmei Indes SA, ale ILFU-ului, printre cutii de conserve, mere etc. Plus în împrejurimile Si-

biului. Drama se complică din ce în ce mai mult. Mafia rezistă tot mai bine. Diverse persoane, prinse în flagrant, amenință în stînga și-n dreapta că vor chema în fața instanței pe cei care îndrăznesc să spună ceva. Trăim pe o bombă, iar criminalii vor s-o declanșeze fără să se știe că ei au comis crima.

Problema cea mai importantă la ora actuală este: ce se va întîmpla cu aceste deșeuri? Le va primi Germania? Cam greu de crezut dacă ne gîndim că există precedente (descoperite), iar țările respective au găsit alte modalități de a scăpa de „păcat”. Transportul lor în afara granițelor, adică în Germania, ar costa foarte mult. Va suporta statul german aceste cheltuieli avînd în vedere că pentru transport vor trebui luate și niște măsuri de siguranță? Cine va plăti conținere speciale de zinc pentru 600 t de deșeuri? Este greu de crezut că Germania se va lăsa prea ușor convinsă. Deia, în actele oficiale, pentru aducerea substanțelor s-au cheltuit 145.000 DM (aproximativ 30 milioane lei). Evident, una este documentul oficial și alta este realitatea. În Germania numai pentru distrugerea unei t de deșeuri costă între 1500 și 20.000 DM. De ce așa mulți bani pentru a le distruge? Pentru că și prin ardere (o modalitate) se produce o poluare puternică a aerului. Pentru că este nevoie de condiții speciale (fabrici de prelucrare a deșeurilor), Andreas Bernstoff de la „Greenpeace International” spune

că „toți comercianții de deșeuri țintesc România pentru că este o pradă ușoară. Există planuri necunoscute la această oră ale afaceriștilor italieni și austrieci care abia așteaptă să scape de deșeurile toxice. În afară de asta, o astfel de operațiune presupune sume fabuloase”.

În ce-l privește pe dl. Bleahu, a recunoscut, că era sesizat, încă din luna ianuarie, că-n România s-ar putea să intre deșeuri toxice. Bineînțeles, domnia sa n-a luat nici un fel de măsuri pentru a împiedica traficul și s-a mulțumit să declare că acest lucru nu se va întîmpla atîta vreme cît va fi ministru. Dar s-a întîmplat o catastrofă. Reparațiile vor

veni prea tîrziu, dacă vor veni. Natura, capricioasă și greu de stăpînit, se va îmbolnăvi. Și dacă ea este bolnavă, oamenii vor fi de compăimît. Reamintim specialiștilor noștri, domnului ministru Bleahu, Agenției pentru Supravegherea Mediului Sibiu că opinia publică așteaptă:

— o analiză toxicologică completă care să identifice calitativ și cantitativ produsele prezente în toate butoalele depistate.

— să se facă măsurători din punct de vedere alfa, beta și gama global.

— ce izotopi conțin acele deșeuri (dacă există izotopi), care este timpul lor de înjumătățire, care este doza de toxicitate?

Se așteaptă, de asemenea, reacția Guvernului României și poziția sa față de aceste evenimente mai ales că, se pare, a privit cu răceală „Afacerea Sibiu”. Si n-ar trebui să fie așa. Cu certitudine, se atentează la siguranța națională. Străinii cărora le-am dat prea multă credibilitate și libertate de acțiune în domeni strategic, ne sapă groapa. Nu atît ei, cit românii corupți, transformați, peste noapte, în escroci internaționali. Așa încît, printr-o gravă confuzie, România este transformată în cosul de gunoi al Europei. Trist, dar adevărat.

MARIA TIMUC ■

LIVADA FĂRĂ MERI

Am cunoscut pe patul de spital un om trist și uscat ca o frunză, toamnă. La 70 de ani, doctorii îi spuneau că are plămîni ca o armonică strîcătă. Cel mai mult m-a frapat însă privirea lui a omului ce parcă primise o palmă și acum se ruga: „Nu, Nu mă mai atinge!”. Îl cheamă Mihailache Ion și noaptea pune capul — în loc de pernă — pe o poveste dureroasă, ca însăși fizionomia lui. Obsesia cehoviană a livezii de vișini își află pendant în istoria celor 2400 de meri plantați de C.A.P. Lipănești Prahova în 1967. Meri cu fructe bune pentru export, mindria C.A.P. și A.E.I. Măgurele care administrau cele 39 ha de livadă. În 1991, o mină rău intenționată compromite însă rodul livezii, printr-o stropire nerațională. Cine a fost de vină? Nu se știe. Una din binefacerile democrației a fost, după 1989 și atotputernicia zicală: „Prinde orb — scoate-i ochii!”. Livada fără rod trece astfel în stăpînire Primăriei Lipănești. Moment important, căci, în același timp, aici este numit primar Coman Gheorghe. Simțindu-și cam subțire zestrea de fapte bune și avînd de acoperit cu „Ceva” fosta sa activitate în cadrul P.C.R., Coman a încercat ca prin metode populiste să cîștige capital electoral în alegerile din februarie 1992. Speculînd nevoia de lemn de foc a populației sătești, primarul a și dat prima sa decizie: „Cine vrea să mă realeagă, poate tăia lemn la discreție din livadă”. În curît timp, au fost doborîți fără milă sute de pomîșori. O parte din săteni s-au opus. Au scris Parlamentului, Prefecturii, Poliției, Televiziunii.

Jîngăroiu Vasile, Frățilă Grigore, Anton Ctin., Frîncu Ion, Soare Elisabeta au arătat că valorificați, fie și la numai 65 lei bucata, pomii puteau aduce, printr-o tăiere oficială, un venit de 1,5 milioane lei pentru obște. Lemnul s-a vîndut însă la preț de speulă, cu 5.000 lei căruța, de către cei care au apucat să intre primii în livadă, și care, în contrapartidă, l-au ales primii pe primarul Coman. Dar a venit primăvara, iar oamenii au descoperit cu stupeoare că au 39 ha. de teren cioturos, pe care nu îl pot ara. S-au angajat, la negru, citeva escavatoare să scoată rădăcinile dar, din cauza costului ridicat al utilajelor, pămîntul a rămas în continuare, necultivat. Printre tulpinile retezate, sătenii au plantat cartofi, iar iepurii aleargă bezmetici. „Cînd mă sculam dimineata — spune Mihailache Ion, și vedeam merii tăiați, livada îmi părea un copil fără mîini și picioare”. „Dar capul — întrebăm noi — capul unde e?” „Capul (adică primarul Coman), a uitat un timp de comună. În plină campanie, a plecat în Germania”. „Dar pămîntul — pămîntul cum îl răbdă oare?” am întrebăm noi iarăși. „Pămîntul de la Lipănești, ca tot pămîntul românesc, e acum o rană pe care omul a făcut-o, dar nu mai știe s-o vindece. De rana asta sufăr eu acum mai mult decît cea din piept”. Om al pămîntului, legat însă de patul de spital, Mihailache Ion, suferă, între patru pereți, drama țărănilor români; a neputinței și a neînțelegerii.

VALENTIN DIACONU ■

SURÍSUL GIOCONDEI

Se zice că undeva, în lumea asta largă, sutele românești nu se mai numără bucată cu bucată; se viră mormanul într-o cutie special confecționată, se acționează o presă și, în funcție de volumul ocupat, se știe cu precizie valoarea.

De aceea nu poate fi decit salutară apariția bancnotei de 5000 lei. Munca tuturor afaceriștilor va fi mai lejeră. Iar noi, care și-așa n-avem multe sute de numărat, ne vom duce acasă cu un salariu din trei foi și-i vom spune soției zimbând cit mai ga-leș cu puțință;

— Știi, dragă, poate luna viitoare îți aduc un trifoil cu patru foi!

Odată cu noua bancnotă mai sint și alte avantaje în afară de acela că portmoneele noastre nu vor mai fi deformate.

De pildă, hoților li se va ușura considerabil complexul de operațiuni: nu e totuna să furi 30 000 de hirtii de o sută, pentru căratul cărora îți trebuie o roabă, și altceva e să șmanglești 600 de hirtii de câte 5000, deși tot 3 milioane fac!

Casierile nu vor mai avea la sfârșitul zilei degetele zdrelite după ce și-au făcut monetarul.

De-abia așteptăm însă bancnotele de 10 000 sau de 50 000 sau de 100 000! Ce veselie va fi atunci pe capul nostru!

Noroc că avem destule personalități; altfel, chipul cui l-am pune pe noile emisiuni de bani?

Insă chiar dacă s-ar epuiza, la un moment dat, șirul figurilor ilustre din istoria și cultura noastră, cu siguranță că nu se va imprima niciodată pe vreo bancnotă, fie ea și de un leu, surisul

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDRETE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

VIATA LUI ISUS. De mult așteptată, în sfârșit apărută în librării, cartea de excepție **VIATA LUI ISUS** de Giovanni Papini, în traducerea lui Alexandru Marcu (Editura „AGO-TEMPORIS”, Chisinau). Într-un cuvânt către ipoteticul cititor, florentinul Giovanni Papini este mîndru că a putut duce la capăt o astfel de întreprindere serioasă. Viata Nazarineanului este ilustrată de la staulul din Betleem la norul din Betania. Viata a Mintuitorului, care a fost adesea, abordată de artiști și profani, de fete bisericești și savanți. În intelesul bărbătesc și omenească de primenire a sufletului, autorul își exprimă raza unui gând de smerenie și credință: „Orice s-ar face, Christos rămîne un început și-un sfîrșit, o genună de taine dumnezeiești la răsîntia a două crîmpele de istorie omenească”.

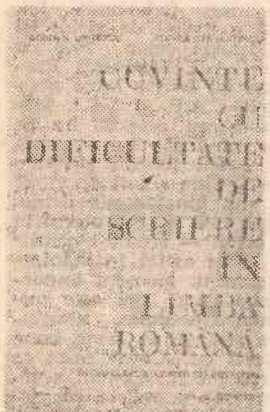
Giovanni Papini (continuîndu-l într-un anume fel pe Girolamo Savonarola) abordează toate izvoarele posibile, de la cele 4 evanghelii la Renan, de la textele de mitologie, paleografie, arheologie, filologie mitică și elină, la textele scrise pentru drept-credincioși și pentru mîreni. De la lumea ebraică la cea elină, de la izvoarele indiene la cele chinezești, autorul subsumează, ca într-un creuzet, concepții ale artiștilor și urfanilor, ale anticilor și ale modernilor. În ciuda acestei bogății de surse și resurse informative, Isus zugrăvit de Papini este viu și parcă, trăitor.

Această carte vie, dinamică, eclatantă, ni-l ipostaziază pe Mintuitor cu înfrîgostită violență și smerenie. Christos cel veșnic viu este viu în ochii celor vii! Autorul florentin se apropie de Nazarinean cu dragoste și nesfîrșită evlavie, ca altădată pescarii din Capernaum. Pentru a-și duce pilda și admirația pînă la capăt, florentinul a încrustat pe o lespede centrală de la intrarea în Palatul Vechi: **JESUS CHRISTUS REX FLORENTINI POPULI P. DECRETO ELECTUS**. Înscrîndu-se pe aceeași filieră florentină, Giovanni Papini zugrăvește Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu în culori vii, credibile. Din nevoia firească de a învinge bestia din om și a înălța pe om la un dram de tinjîtă nemurire. Căci: „nici o altă vreme n-a fost, ca a noastră, mai înstrăinată de Christos și de Christos mai nevoită...”. Este viața unui Dumnezeu care s-a făcut Om. Este viața Fiului Omului care s-a înălțat de-a dreapta Tatălui, pregătindu-se pentru o nouă venire! După două mii de ani de existență înveșnicită Isus Christos pare a umbra descult prin sufletele noastre dornice de evlavie și primenire.

Intransigență și gramatică. Pentru elevi, studenți și profesori a apărut un excelent îndrumar, în special pentru scrierea corectă a unor cuvinte cu dificultate de scriere în limba română. Dorin N. Urițescu și Rodica Uță-Urițescu propun editurii „GENEZE”, și deci și publicului silitor, o carte nu atît inedită cît necesară: **CUVINTE CU DIFICULTATE DE SCRIERE ÎN LIMBA ROMÂNĂ**. Părțile de vorbire flexibile și neflexibile se regăsesc într-un corolar și îndrumar la purtător, cum se spune indeobște. Substantivele, pronumele, adjectivele, verbele rare, cu o scriere corectă și o pronunție asiderea, actuală, modernă și contemporană, constituie, de bună seamă, un ghid lingvistic prețios, atît pentru tinerii studioși, cît și pentru cei deprinși cu limba veche și înțeleaptă.

Prof. dr. N. Mîlădescu semnează o introducere cît se poate de generoasă și bine venită. „Cred de aceea, că am îndreptățirea a socoti lumea de față ca distingîndu-se prin remarcabile însuși de analiză și comentarii în domeniul care-i face obiectul și că, străbătîndu-i paginile, cititorul va aprecia cum se cuvine efortul și migala autorilor vizibile în cercetarea uneia dintre cele mai complicate, dar și mai seducătoare fenomene lingvistice — și anume ortografia, cu aplicație la felul cum vorbim și cum scriem românește”. Alte cuvinte sînt de prisos.

DORIN SĂLAJAN ■

TEATRU

LA RAMPĂ — DRAMATURGII

Atita vreme așteptată, noua dramaturgie românească își face, în sfîrșit, intrarea în scenă. Deocamdată, prin tipărirea a cinci texte pe care, fără îndoială, colectivul revistei **TEATRUL AZI** le consideră valoroase, de vreme ce a întreprins efortul de a ne oferi suplimentul său **AVANSCENA**. „...ar fi posibilă o lectură — notează în introducere Marian Popescu — dar și gîndul asupra unui viitor spectacol. Nu insistăm!” De ce nu? În ceea ce ne privește, am gîndit că merită să supunem atenției regizorilor pe cei cinci tineri dramaturgi.

Riul de bilci

Ioana Crăciun:

„Oricine se caută pe sine scriind teatru, descoperă în sine o infinitate de ipostaze, de „personaje”, o infinitate de contradicții, de „conflicte”. Incepi, de pildă, să scrii un text dramatic de pe poziția victimei ca să descoperi în tine cu spaimă călăul. Eul dramatic este victima și, concomitent, călăul, eul liric, în schimb, este sau victima, sau călăul. Șansa teatrului de a schimba fața lumii o vîd tocmai în specificul paradoxalului ego dramatic al dramaturgului de a concilia într-o sinteză superioară contrariile”.

Pescărușul din livada cu vișini

Horia Gârbea:

„Nu știu cînd am fost prima dată la teatru dar știu că mi-a plăcut. Băiet fiind, teatrele cu trîieram și adormeam ades din vina lor. Cînd m-am făcut mai

mare, nu mi-a mai plăcut teatrul pentru că voiam să-l scriu eu, mai bine decît Shakespeare, Ionescu et comp. M-am dus tot mai rar și am scris tot mai mult. Din ce-am scris, nimic nu s-a jucat, fără doar pîsa „Sarpele” în care am povestit cum au furat unii o revoluție. Aceasta, spre regretul meu, nu s-a prezentat aici, ci la Londra.”

Emanciparea prințului Hamlet

Alina Mungiu:

„...un teatru format din premiere în care loja principală e ocupată de Secretarul de Stat pentru Reformă pe Toate Plămurile și fiecare se așază unde l s-a pus cartea de vizită, se știe dinainte cine va intra la Academie și pe ce ușă, în care, pe scurt, totul e atît de previzibil, nu mă interesează, ba chiar mă întristează puțin, cînd îmi amintesc și de asta. Un teatru însă nesfîrșit în toate dimensiunile, cu adevărat nebunesc, mă interesează cu adevărat...”

Cine mă trece strada

Emil Paraschivoiu:

„Un lucru e limpede totuși: azi, după atîtea și atîtea solicitări rămase tot fără răspuns, teatrul nu mai poate fi ceea ce a fost”.

Cînd vor înflori magnoliile sau cum să sucești gîtul retoricii

Valentin Petculescu:

„Sînt, cu voia dumneavoastră, principele friguros și fără portofoliu al unei țări ploioase... Cîteva edituri îmi admînistrează de ani buni parte din avere imobilă — domeniile muzical-literare. Nu sînt îngrijorat. Praful (și pulberea fină) a sertarelor îmi vor proteja mai bine „Exercițiile de singurătate”, Liedurile pe versuri de Daniel Turcea, Cîntecele pentru Ian... Aud și justificări, s-a scumpit hirtia, s-au ieftinit tîrîțele... Se poate, am să cercetez, dar pădurile nu le tai... pădurea aduce ploi, iar eu, cu voia dumneavoastră, sînt principele unei țări ploioase”.

Selecție realizată de LIANA TATOS ■

„Discul de aur” 1991

O RUȘINE NAȚIONALĂ

Găzduirea momentului decernării „Discului de aur” în spațiul rezervat festivității de primire a câștigătorilor ediției a doua a Festivalului internațional „București '92” era tot ce-i lipsea acestei competiții situate la limita inferioară a penibilului. Împănătit cu evoluții ale multor non-valori componistice și interpretative, sărmana sîrbătoare a muzicii ușoare românești a trebuit să suporte și o fensă acordării înaltei distincții discografice: cîntărețul cîntăreț Mădălina Manole, „vedetă” inventată de platul compozitor Șerban Georgescu. Nefericitul cuplu cîrpați de cîntecele pentru grupurile corale ale preșcolarilor a reușit, cu chiul și vai (și cu pile, desigur), să încropească — în toamna anului trecut — un L.P. botezat „Fată dragă”, editat la „Electrecord” în cîteva mii de exemplare și vîndut la magazinul „Muzica” cam pe jumătate. Ei bine, din tot ce a realizat prestigioasa Casă națională de discuri în tot anul trecut, tocmai

această susă de celuloză a obținut premiul cel mare! Este incredibil cum sîntem supuși acestui proces rapid și ireversibil de buifvesare a valorilor, pe toate planurile! După posturile naționale de radio și televiziune, care ne-au asfixiat (și continuă s-o facă!) cu difuzarea celor cinci-șase piesulețe (știfturi) scrise de Ș.G. pe trei note și „zise” de M.M. pe două, „Electrecord”-ul a venit să pună capac la toate! Nu trebuie să fii mare muzicolog, ca să-ți dai seama că ultima distincție e rodul unor aranjamente fără precedent în istoria discografiei de la noi! De altfel, în scurtă și împotmolită luare de cuvînt, M.M. (posesoarea unui vocabular format din paisprezece cuvinte și jumătate, plus niște risete fără noimă) a recunoscut (sancta simplicitas!) și că radioul a ajutat-o foarte mult să ajungă cunoscută, și că se mai găsește discuri la vînzare. Ceea ce spune totul...

SANDU ȘTEFĂNESCU ■

ROMA:

„GALA FILMULUI ROMÂNESC”

În urmă cu câteva săptămîni a avut loc la Roma „Gala filmului românesc”. Au fost prezentate zece producții semnate de două dintre cele mai prestigioase nume ale cinematografilei noastre: Dan Pița și Mircea Daneliuc.

În dorința de a semnala cititorilor noștri acest însemnat eveniment cultural pentru România, am solicitat opiniile celor doi regizori. A fost și ocazia cu care am aflat — nefiind informați pînă acum pe nici o cale — că domnul Dan Pița refuză să facă vreo declarație revistei „Flacăra”, Domnia sa considerînd că în paginile acestei publicații a fost calomniat anul trecut „într-un adevărat serial”, semnat de un fost colaborator. Regretînd faptul că domnul Dan Pița nu s-a folosit atunci de dreptul la replică, îl informăm că nici acum nu e prea târziu să o facă. „Dreptul la replică” îl au, de altfel, și persoanele care, eventual, s-ar putea simți lezate în rîndurile de mai jos. Izbîndu-ne de refuzul categoric al regizorului Dan Pița, nu ne-a rămas să dăm tiparului decît o singură declarație.

Mircea Daneliuc:

„A fost un dezastru penibil, la care am fost martor și victimă!”

Noi am fost invitați de domnul Florian Potra, director adjunct la Academia di Romania, care finaliza un deziderat vechi de șapte ani al cinematografilei noastre. Gala filmului românesc în Italia. Și-au mai dat concursul profesorul Guido Aristarco și Universitatea Sapienza din Roma, ca și o universitate din Pisa.

Pentru ca un produs românesc să fie bine primit undeva, el trebuie „ambalat” cumva, pus într-o vitrină. Ori, ce s-a întîmplat la Roma, a fost o bătaie de joc la adresa culturii românești. Tot ceea ce a însemnat organizare, nu a diferit cu nimic de ceea ce se petrecea în urmă cu cîțiva ani. Cel puțin comunistii de atunci, aveau scuză că filmele noastre fiind o critică la adresa regimului Ceausescu, nu trebuie arătate, nefiind o laudă pentru ei faptul că asemenea pelicule scapă cenzurii. Astăzi, o astfel de scuză nu mai există. Ar fi trebuit să fie o gală serioasă, cu un public format din studenți, profesori universitari, critici de film, cu presă, într-o sală adecvată, cu aparate de proiecție măcar! Ori, „gala” a avut loc într-o încăpere de la Academia di Romania, cu niște aparate atît de vechi, încît nici în rețeaua de

difuzare de aici nu mai există. Unul dintre aparate s-a defectat încă de la prima proiecție, așa încît s-a mers cu un singur aparat, bobină cu bobină, asta însemnînd cîte o pauză de 20 minute, timpul necesar încărcării. Au fost programate cîte două filme pe zi, unul al lui Dan Pița și altul al meu. Între spectacole se făcea o pauză de aproape două ore, în care cei care apucaseră să vină, se învîrteau un timp încercînd să găsească măcar o cafea și finalizau prin a-și lua zborul. Ceea ce este mai grav, e că n-a fost public italian, nici nu avea cum să fie din moment ce n-a existat nici un anunț în ziare, atașatul de presă al ambasadei noastre nefiind contactat. Spectatorii erau copiii personalului Academiei și niște studenți români cu burse în Italia, care locuiesc acolo. Deci, practic, noi am dus cu mare cheltuielă filmele la Roma pentru o formalitate care s-a chemat „Gala filmului românesc”, un dezastru penibil, la care am fost martor și victimă. Masa rotundă de la final s-a petrecut tot între organizatori, audiența fiind formată din aceiași copii. Cel mai înfrîntător lucru este însă că ni s-au ținut lecții de marxism de către oameni cum este domnul

Potra, în virtutea faptului că și-au investit viața în acest marxism, ca și cum noi am fi avut vreo vină pentru această opțiune a lor! Totul s-a terminat cu o gargară stalinistă, care n-avea nici o legătură cu cultura sau cu propaganda. Eu sînt de acord că după o revoluție anticomunistă un cetățean are libertatea să creadă în marxism, dacă vrea! Dar ca să convingă cu forța și pe alții — cum s-a făcut vreme de 40 de ani — ba, mai mult, să conducă o instituție care are menirea de a promova cultura românească într-o țară cu o civilizație serioasă, mi se pare o chestiune iresponsabilă! Și nu numai din partea domnului Potra, dar din partea celor care l-au investit cu această funcție.

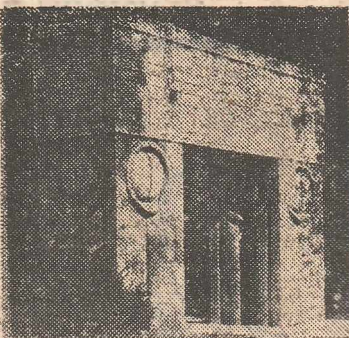
Cînd totul a condus către o stare de criză acută, s-a alertat și Ambasada. La întrebarea mea de ce nu s-a implicat, de ce nu i-am văzut pe acolo, mi s-a răspuns că nu au fost convocați de domnul Potra, care a preluat

singur toată acțiunea, că nu au avut acces și nici invitații.

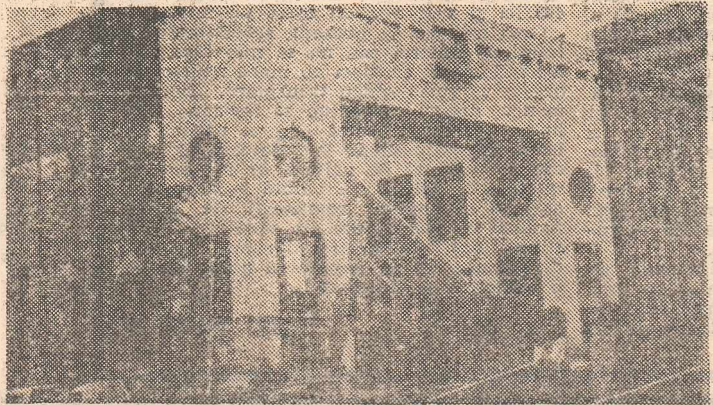
Nu e prima șansă ratată cu care am eu de-a face. În general, cînd ești pe mîna unor organizatori improvizați, nu există alt rezultat. Nu e suficient să te pricepi la cinema — admițînd că domnul Potra e persoana cea mai indicată din punct de vedere al pertinentei simțului cinematografic. Asta nu e în măsura mea să judec. Eu judec capacitatea lui organizatorică. Pentru asta a fost pus acolo. Nu ca să ruteze contactele culturii române, ci să facă o operă de penetrație. Dacă e capabil! Dacă nu, să facă loc altora, mai tineri, care sînt în stare de mai mult. Mi se pare extrem de nociv ca o zonă atît de bogat culturală cum este Italia, să fie atinsă atît de periferic, mai ales cînd ai acolo și mijloacele necesare! În Italia există încă de pe vremea lui Părvan și Iorga două lăcașe de cultură — la Roma și la Veneția — în care s-ar putea face mult mai mult pentru România. Este scandalos să nu profiti de așa ceva!

A consemnat
LIANA TATOS

OMAGIU PRIN FURTIȘAG?

În cele două imagini vă înfățișăm, pentru comparație, fotografia „Porții sîrului” de la Tg. Jiu și fațada dinspre Rue Sherbrooke, cea mai bogată stradă din Montreal, a noii clădiri a Muzeului regal de arte frumoase. Cei doi arhitecți montrezezi, care au realizat îndrăznețul proiect — în momentul de față materializat în totul — s-au inspirat din capodopera

Cursa cu obstacole

Cu sudalme în scriitori

Naiv și optimist, în această rubrică acum un an de zile am publicat o tabletă intitulată „Amurgul sudalmelor”. Recunosc, a fost o greșeală. Sudalmele, invinurile, denigrările, calomniile și minciuna nu au încetat. Dimpotrivă. S-au întesit, au devenit mai frecvente și mai dure. Deci nu putea fi vorba de amurgul sudalmelor, ci de un răsărit nefast al intoleranței.

Tinta acestor sudalme deseori devin scriitorii, fără deosebire de crez artistic, politic sau de naționalitate. Pentru ce sînt atacați scriitorii? Fiindcă scriu, fiindcă tac, li se pune în circă retragerea în turnul de fildeș și în egală măsură amestecul lor în treburile flerbînți, social-politice. Dar scriitorii nu vor să devină, nu pot să devină oameni cuminți, înțelegători. În afară de soarta lor proprie permanent amenințată, spre norocul lor se ocupă și de soarta concetățenilor, a bătrînilor și a tinerilor, fiind profund îngrijorați de destinele țării și nu în ultimul rînd de prezentul și viitorul culturii.

Fenomenul nu este nou și nu de azi. Îl putem considera o permanență mistuitoare. Noaptea trecută am deschis la întimplare o carte. M-au izbit frazele următoare: „În cadrele statului, scriitorul n-a însemnat nimic. El a răsărit la întimplare, s-a dezvoltat la întimplare, a creat și s-a stins la întimplare. /.../ Un haidău electoral a însemnat oricînd în ochii celor mari, mai mult decît un scriitor. Statul nu i-a încredințat scriitorului nici un rol, nu i-a pus la îndemînă posibilități de creație, nu i-a oferit, în schimbul muncii lui, un trai modest dar sigur”. Aceste rînduri se referă la trecut. Ce i se oferă scriitorului astăzi? Dacă trece cu abilitate de partea puterii, o duce bine. Posturi mănoase, titluri onorifice și o protecție socială ce-l scutește de dureri de cap. Dar dacă nu trece de partea cealaltă a baricadei și în „anumită parte a presei”, manifestă o atitudine refractară față de cîrmuire și mai tipărește cărți în defavoarea structurilor vechi regenerate în perioada post-revoluționară, riscă foarte mult. Unii dintre ei, Petru Creția, Banu Rădulescu, Petru Vintilă, au simțit pe pielea lor materializarea acestui risc, fiind bătui de niște profesioniști necunoscuți. Loviturile perfide în împrejurări neclucitate încă i-au curmat viața lui Ghiță Dumbrăveanu lipsindu-l de satisfacția izvorită din apariția lucrării sale „Piața Universității”.

Alți confrăți sînt mai norocoși. Ei sînt doar huiduiți, calomniali, ponegriți, discreditați, amenințați, făcuți trădători de neam și de țară în publicații imunde ai căror patroni și redactori țin morțiș să ne întorcem fără crîncine în peșterile obscurantismului totalitar.

Un foc concertat e îndreptat asupra Uniunii Scriitorilor din România; conducerea și membrii săi dînd dovadă de consecvență și fermitate în conștientizarea unui adevăr înfrîntător — cultura română se află în pericol și în primul rînd cultura scrisă. Caută sponsorii, caută înțelegere, așteaptă o legislație ce ar avea o influență hotărîtoare și beneficia asupra redresării culturale. Se fac promisiuni, dar mai ales se discreditează scriitorii, conștiințele vii ale acestei țări.

Istoria se repetă. Ca dovadă, poate sluji încă un citat din lectura mea de noapte: „În loc să se discute problema culturii românești, care nu va cunoaște o epocă de înflorire atîta vreme cît scriitorilor nu li se erează o soartă omenească, se așvîrle cu sudalme în scriitori.”

Să înceteze această diversivune.
Rîndurile citate aparțin lui Zaharia Stancu și au fost încredințate tiparului la 15 aprilie 1938.

BALOGH JÓZSEF

MEGAMIX

„LET'S GET ROCKED”

● În Marea Britanie, grupul SIMPLY RED a atins cifra de două milioane de exemplare vîndute, ale albumului „Stars”. Pe piața mondială, discul a obținut recordul de cinci milioane de exemplare vîndute, fiind la concurență cu „Dangerous”, al lui Michael Jackson. Trupa a ținut să mărească această performanță lansînd un nou disc single, intitulat „Thrill Me”. Este al doilea succes de top după hitul din februarie, „For Your Babies”.

● PHIL COLLINS urecă în schimb în topul... milionarilor, conținut său în băncile americane fiind declarat la cifra de 50 milioane dolari. De curînd el a achiziționat o nouă locuință în Beverly Hills, unde poate găzdui iejer 60 de persoane. Prețul la cumpărare: 8,5 milioane dolari.

● BOB DYLAN va publica în toamna aceasta o carte cu însemnările sale, intitulată „Road Drawings”. Este o colecție de notițe scrise în timpul turneului „Never Ending Tour”, recent încheiat.

● METALLICA lansează un nou disc single, „Nothing Else Matters”, purtînd eticheta „Vertigo”. Extras de pe ultimul album, discul are pe verso varianta live a cîntecului „Enter The Sandman” iar în varianta maxi și CD mai apare „Harvester Of Sorrow”.

● VANESSA WILLIAMS este nr. 1 în America nu numai la capitolul frumusețe. Cu siguranță că ați remarcat-o pe „Super Channel” în clipul „Comfort Zone”. De mai multe săptămîni ea domină clasamentele discurilor pe turajia 45, cu cîntecul de succes „Save The Best For Last”.

● După ce au primit socați, vestea morții chitaristului Steve Clark, după ce bateristul Rick Allen și-a pierdut bratul într-un accident, membrii trupei DEF LEPPARD și-au strîns rîndurile și iată-i ieșind în sfîrșit la lumină. Noul lor album, apărut cu o întîrziere justificată, se numește „Adrenalize” și este notat cu patru stele (excelent), de revistele muzicale. Cîntecul cu care se deschide albumul este actualul succes de top. „Let's Get Rocked”.

MIRCEA ZANE

„BÎLCIUL DEȘERTĂCIUNILOR”

Lucruri, lucruri și iar lucruri ● Ciorapi bumbac 220 lei perechea; cămăși, bineînțeles import, 2.300 lei; covor 3,4 m, recondiționare atestată de ciucuri și pete pale, estompate, dar se vinde „nou” la 50.000 lei, preț „negociabil” ● măști indigene, fără coadă (dezavantaj părinți!), 75 lei ● ceasuri mari de perete, garantate pe invers, 3.500 lei ● vermorel pentru stropit vie, pereți sau persoane, 10.000 lei ● calorifer electric, 8 elemente, folosit, stare perfectă (?), 13.000 lei ● cărți bune și proaste, dar toate pe jos ● 4 pantofi, expuși pe un ziar elegant ● hirtie W.C. 3 suluri la 100 lei record ● 275 ruble cu 3.900 lei ● antene T.V., 300 lei bucata, „La magazin 1.000 lei, le-am lăsat ieftin ca să le dau” ● broască yale cu butuc, 3

chei, 1.000 lei ● piese auto vechi, murdare și dubioase ● blugi 2.800 lei perechea ● adidas Training de la frații noștri bulgari la numai 6.500 lei perechea ● „Stop! Pt. grădina dv. semințe de dovlecei 25 lei plicul; mașini: „Afacerea zilei 2.000 \$ BMW”. Dacia folosită 400.000 lei („Vrei s-o cumperi, tată?”) ● vioară folosită 8.000 lei, la întrebarea „Ce marcă?”, vine răspunsul „Uitai-vă!” și constatarea: vă puteți uita, tot nu se vede nimic ● 2 cărucioare pe un tractor ● 3 fotolii de masă desfundate, vizibile direct pe ciment ● tonetă umblătoare, adică împinsă de proprietar, ladă albă pe roate cu coviltir 30.000 lei ● un curean, 3.000 lei, pentru că n-are greutate clară, e speriat și are o funie de git, ca și noi.

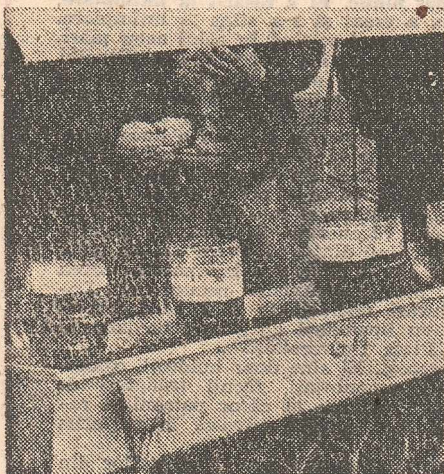

braga! Picanți din cale-afară, se cer udați. Nici o problemă! Pentru modica sumă de 120 lei, devii imediat fericitul posesor al unei sticle (1/2l) de bere Rahova.

Pentru cei mai puțin pofticioși, flămânzi totuși, ori numai dornici de a-și trece timpul mestecînd ceva (deh, tot omul trăiește în capitalism morfolește „oarece gumă”) pufuleții sînt mult mai abordabili. De găsit, se găsesc, slavă Domnului, din belșug. Rezerve uriașe, în baloturi enorme, sînt cătărăte pe capotele mașinilor sau zac în colbul drumului. Un tinăr înalt mănîncă semințe și le aruncă, nonșalant, în capul celor mai scunzi decît el. În general vorbind, dacă „serviți” ceva în tirg, atenție să nu se a-deverească zicala: „mănînci aici și mori acasă!”.

Pete de culoare

O lume peștrită înaintază încet, viermuit, între rînduri de mașini și mărfuri expuse pe jos. Deplasarea se produce în tăcere, fără vorbe, majoritatea oamenilor se uită „cursiv”, adică fără a se opri. Cerul este albastru. Din loc în loc, în această liniște nefirească, dezolantă, tipă petele de culoare ale talciocului: casetofoane răspîndind o muzică asurzitoare; jocurile mecanice cu animatori dezinvolti selectînd învingători („Obligatoriul un număr va ieși învingător. Numărul 3. Cine are numărul 3? A cîștigat 300 lei!”); o căruță

Cumpărătorul care nu cumpără nimic...

Da, se cumpără foarte puțin. După trecerea liberalizărilor care s-au abătut asupra buzunarelor, în ele nu a mai rămas mare lucru. Acolo, cîteva mii de lei, re-

orientate acum pentru hrana de zi cu zi.

Curiozitatea cumpărătorului este nemăsurată. Întreabă, iscodește, cere explicații, intră în vorbă neînviat, leagă chiar prietenii, se răcorește cu o bere (mai rar cu un „Pepsi”) dar nu prea cumpără. De regulă, vinzătorii nu prezintă încredere pentru el. „Păi asta e fur, dom’le!” strigă oripilat vreunui vinzător ce afișează prețuri exagerate. „Dar nu te obligă nimeni să cumperi!” vine răspunsul comersantului.

Cumpărătorul nostru de fiecare duminică se oprește apoi în fața unor măsuțe pliante pe care sînt expuse piese auto uzate. Se interesează de o piesă sau alta și trece mai departe. De obicei, îmbracă-mintea și cosmeticele nu îl atrag, deși acestea se găsesc din abundență. Tiganii îl agasează, îi mai injură printre dinți, ocazie cu care își amintește și de poliție, își scoate batista pentru a-și șterge transpirația. Deplasarea în interiorul talciocului este extrem de anevoioasă; uneori trebuie să te oprești pentru că circulația este blocată sau să ocolești anumite zone. Risipa de gesturi și nervi este mare. Injurăturile, pe măsură. Taxa de intrare în talcioc pentru cumpărător (5 lei), înțelege omul că primăria are nevoie de bani, dar ar fi fost normal, și corect, ca primăria să execute măcar cîteva minime amenajări în talcioc, să vadă lumea pe ce dă banii. Oricum, mulți vizitatori intră fără să plătească.

Cîteodată, cumpărătorului îi este dat să întâlnească aici colegi sau prieteni. Își string mîinile, cu o efuziune ce te face să crezi că se regăsesc după o viață, după care se despart, pentru că valul de oameni se mișcă în permanentă și nimeni nu poate zăbovi prea mult într-un loc.

Rar, cumpărătorul care nu cumpără nimic devine vinzător. Un vinzător ad-hoc, ambulant; în acest scop, își poartă marfa prin întreg talciocul, la vedere, sau își agată de haine un bileț pe care este scrisă marfa și (eventual) prețul ei.

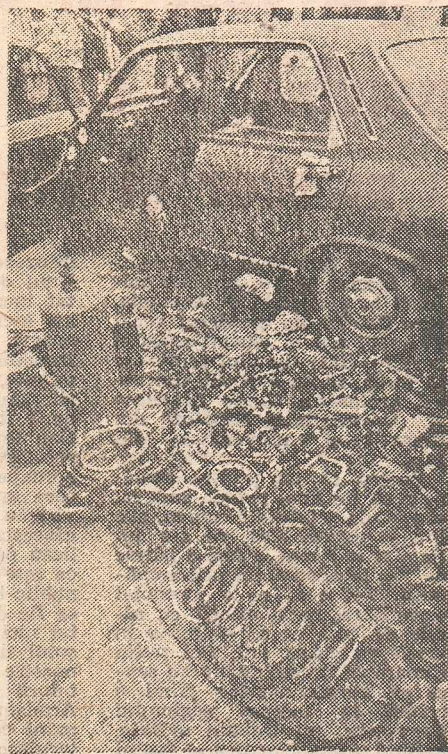
Spre prînz, obosit, flămînd, prăfuit, cu nervii la pămînt, părăsește talciocul. Cumpărătorul care nu cumpără nimic poate fi oricare dintre noi.

Dialoguri în sărăcie

Vinzătorii sînt și mai nenorociți. Ei nu reușesc decît rarori să-și vîndă marfa. Florica Angelescu, muncitoare, tablouri: „Le vînd pentru bani. Cei pe care îi cîștig la serviciu nu-mi ajung” ● Valentin Ivașcu, student, casete, audio înregistrate: „Eu le înregistrez, eu le vînd. Nu beneficiaz de bursă, așa că...” ● Nicolae Adamescu, pensionar, piese auto: „Ce să fac, domnule? Trăim cu bani, nu cu aer. Pensia nu-mi ajunge, asta e!” ● Cătălin Nica, elev, echipament sportiv: „Eu doar vînd, Marfa nu este a mea, dar cîștig și eu ceva”. ● Emil Bradu, inginer, blugi și haine din piele: „Pentru că salariul nu-mi ajunge, sînt nevoit să mă ocup și de afaceri. Lunar plec în Ungaria sau în Turcia pentru marfă” ● Marcel Tănase, muncitor, adidas: „Trebuie să mă descurc, nu? Dar și aici în talcioc este o loterie, pentru că s-ar putea să nu-mi vînd marfa. Am pățit-o de cîteva ori!” ● Liviu M., somer, cărți: „Sincer vă spun, mi se rupe inima că trebuie să-mi vînd cărțile, dar nu am de ales. Sînt somer de patru luni și nu am primit nici un leu din ajutorul de șomaj” ● Paul Negrea, „Dacia 1310”: „O vînd pentru bani. Astăzi mașina este un lux”.

Mănînci aici și mori acasă

Sub umbrele colorate sau, direct, sub cerul liber, micii își trimit mirosul rînced în cele patru zări. Cu piine și muștar — numai 20 lei bucata, ieftin ca

cu doi cai frumoși și blînzi; un cîine legat de gard; reclama, sufletul comerțului”. Dau pe Sultana pe covor!”. Murdărie și praf. Dacă te apucă o nevoie, rămîi cu ea, sau găsești locuri de ușurare chiar la vedere. De, chiar colorate petele, tot pete...

Anchetă realizată de

CRISTINA ATANASIU

LUCIAN TUDORANCEA

Fotografii de GIG MOTOIANU

Mistrețul cu colții de aur

Cînd dr. Virgil Scridon, șeful secției de medicină legală a Spitalului județean Bihor, a primit ordin că trebuie să se prezinte negreșit la rezervația specială de la Balce, unde urma să aibă loc o vîna-toare de mistreți, la care participa Ceaușescu & Comp., omul în halat alb, chemat, de obicei, să constate cazuri de moarte suspectă a încremenit de surpriză și oroare.

Era în luna anului 1984 cînd Ceaușescu și suita vreo 35 de porci plesnit-au! Șeful secției de medicină legală a trebuit nu să constate moartea (garantată de dictator!), ci să vadă dacă plumbii nu le-au trecut cumva prin inimă sau prin apropiere! Cei 27 de mistreți care au scăpat cu inimile neatîrse au fost atrinși cu rîturile în jos și, pe un frig cumplit și cu minecile suflecate, medicul legist a înregistrat o performanță, unică în felul ei: i-a spintecat pe toți și le-a cules inimile, sectionînd vasele și aorta. Un șirag de

inimi de mistreți n-a impresionat deloc pe ceaușesții care au trecut prin preajmă, necatadiosînd să adreseze vreo vorbă doctorului care trudea din greu. Inimi de mistreț lingă inimi de dictatori care, un cincinal mai tîrziu aveau să fie secerate de plumbii altor gloanțe! Cu halatul plin de sînge, aidoma unui casap, doctorul lupta cu fiecare fiară să-i smulgă, inima, dar fără să o stringă în palme, căci toată truda i-ar fi fost degeaba. Carne era fragedă, căci mistreții erau hrăniți de pădurari cu porumb și cartofi. În aceeași zi, 27 de borcane de 15—20 litri pline cu ser fiziologic unde zăceau inimile scurmătorilor au fost transportate cu avionul la București pentru clinica de la Fundeni, unde un alt bhorean, celebrul dr. Ioan Pop D. Popa, urma să folosească valvulele la transplantul de inimă.

O valvulă costă 1.500 \$, mi-a spus dr. Scridon. Nici nu știm ce mine de aur ambulant, grohăne prin pădurile noastre, dînd iama, toamna, prin culturile de po-

rumb ale țăranilor de la munte.

De cele mai multe ori cade victimă unor vînători neorganizate și braconajului, mistrețul fabulos cu valvula de aur! Mica valvulă care este cel mai bine suportată de organismul uman costă cît o piramidă de carne de mistreț. Înmulțiți 1.500 \$ cu 400 lei și veți afla cît costă un mistreț!

Cum se face, în prezent, recoltarea de inimi de mistreț sau nu se mai face, deloc? Bolnavii cardiaci au mare nevoie de aceste valvule pentru transplant, fiecare mistreț, doborît, trebuind să însemne un bolnav care se ridică de pe patul de boală Nemaipunînd la socoteală că un export rațional de valvule ar însemna o salutară transfuzie de valvule în anemicul corp al economiei românești. Ce spun factorii de răspundere din sănătate și din silvicultură? Mistreții cad răpuși nu atît de gloanțe, cît de nepăsarea noastră care îi osindește pe cardiaci!

PAȘCU BALACI

Implementare

CURIER JURIDIC

FLORIN ANGELESCU, Orșova, jud. Mehedinți: Pentru stabilirea impozitului ce vă interesează e necesar să vă deplasați la circa financiară din localitate. Aceasta, pe baza actelor dv. de proprietate, a suprafeței declarate închiriate și a chiriei convenite, vă poate calcula impozitul cel datorat.

Fată de valoarea astfel stabilită, urmează să vă decidați.

GHEORGHE BRADEANU, com. Stîlpeni, jud. Argeș:

a) Pentru refuzarea unei detașări, vi s-a desfășurat contractul de muncă. Dv. ne scrieți că măsura a fost luată conform art. 120, ceea ce cred că este greșit, temeiul legal având în vedere fiind, probabil, art. 130, lit. „i” din Codul Muncii.

b) Dacă dv. considerați că desfacerea contractului de muncă a fost netemeinică și ilegală, trebuia să o contestați în termen de 30 de zile, la judecătoria, cerind desființarea sa. Dacă ați făcut-o în noiembrie 1988, înseamnă că ați acceptat măsura respectivă cu toate consecințele sale, inclusiv pierderea sporului pentru vechime neîntreruptă în aceeași unitate și diminuarea numărului zilelor de concediu de odihnă. Acum o astfel de acțiune este tardivă.

ALEXE MASLIANICOV, Galați: Pentru informațiile solicitate, adresați-vă circumscripției financiare din localitate.

MARIANA BANGHERU, com. Chiajna, Sectorul Agricol Ilfov: Vă este necesar un aviz din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale din care să rezulte că activitatea dv. din perioada 1972-1974 constituie vechime în muncă.

Pe baza acestuia, solicitați în scris unității, înscrierea vechimii respective în carnetul de muncă.

În caz că refuză, acționați-o în judecată.

CORNELIU OLTEANU ■

Domnule Director General al „Publicațiilor Flacăra”

După ce m-am adresat dv., am primit un răspuns de la Direcția învățămînt, editură, redacție din Ministerul Agriculturii și Alimentației, condusă de doamna directoare ing. Constanta Ionescu. Din respectiva adresă (nr. 92 375/05.03.1992), privind drepturile bănești ce mi se cuvin, reiese că trebuie să le recuperez de la persoanele care au dispus transferarea mea în anul 1988, contrar însă prevederilor art. 111 și

136 din Codul Muncii, în care se arată că drepturile se plătesc de către unitatea în cauză, urmînd ca aceasta să recupereze sumele plătite de la persoanele vinovate.

Cu privire la reînregistrarea în funcția avută, doamna directoare mă informează că nu mai există temei legal, pe motivul că Hotărîrea Guvernului nr. 521/15.05.1990, nu ar mai prevedea acest lucru. În fapt, această hotărîre nu are nici o le-

Primăverile

Nepătrunse sunt căile...

Stefi Graf dixit

gătură cu astfel de situații, neabrogînd Legea nr. 10/1972 care, la art. 130, lit. „f”, prevede temeiul legal care se uzează în astfel de situații. Mai mult, Hotărîrea Guvernului nr. 521/15.05.1990 a fost abrogată prin Hotărîrea Guvernului nr. 461/25.07.1991 apărută în Monitorul Oficial nr. 157/25.07.1991.

Vă rog, dacă este posibil, să mai fiu ajutat de către dv. pentru a rezolva acest caz, avînd marea rugămînte ca, prin intermediul „Publicațiilor FLACĂRA” să fie informată conducerea Ministerului Agriculturii și Alimentației despre abuzul pe care îl face doamna directoare ing. Constanta Ionescu prin neexecutarea Deciziei nr. 3 228/1991 a Tribunalului Județean Dolj și trimiterea, prin adresa nr. 92 375/05.03.1992 a unui răspuns eronat, a-tit mie, cit și conducerii liceului din Calafat, pe care caută să-l determine să nu execute hotărîrea organului de judecată. Mă întreb: poate doamna directoare nu a cunoscut că Hotărîrea Guvernului nr. 521/15.05.1990 a fost abrogată? Totuși, ce interes are să atace, prin recurs extraordinar, Decizia nr. 3 228/1991, dacă sustine că prin această hotărîre, nu ar exista te-

mei legal pentru reînregistrarea mea? Mai mult, dacă unitatea în cauză, Trustul IAS Dolj s-a desființat, ce interes mai are Direcția să atace această decizie definitivă?

Vă mulțumesc,

Dascălu NICOLAE
Str. Traian nr. 27,
Calafat, jud. Dolj

Către revista „Flacăra”

Am fost internat, în perioada 23 aprilie — 8 mai a.c., la Spitalul Municipal Turda, secția domnului doctor Nae Emil.

Bolala mea era foarte avansată, iar diagnosticul cit se poate de grav.

Doresc ca, prin intermediul revistei „Flacăra”, să aduc cele mai calde mulțumiri celor ce m-au vindecat: domnul doctor Nae Emil și întregul colectiv. Toți au depus eforturi susținute și mi-au redat viața.

Mi-au plăcut mult ordinea, curătenia, calitatea tratamentului.

Mulțumesc din suflet colectivului medico-sanitar pentru competența și pasiunea cu care își fac datoria.

Birău DUMITRU,
pensionar, Cimpia
Turzii, jud. Cluj

Stimate Domnule Ion D. Goia, redactor șef la revista „Flacăra”

Vă aducem la cunoștință că am fost imputernicit de către Adunarea generală a locatarilor blocului E. 11 din Alea Bucșenești nr. 3, cartierul Drumul Taberei, sector 6, București, să intervin la dl. Victor Ciorbea, președintele Confederației Naționale a Sindicatelor Libere din România, cit și la președintele comisiei pentru administrația locală și urbanism a Parlamentului României, în vederea cumpărării apartamentelor, conform legislației în vigoare de care se bucură toți locatarii din locuințele proprietate de stat.

Mentionăm că în adresa nr. 1499/24.07.1991 primită de la C.N.S.L.R. se precizează că locuințele mostenite de la Uniunea Generală a Sindicatelor din România (UGSR) nu se pot vinde pînă la adoptarea unei hotărîri de principiu de către Convenția pentru administrarea patrimoniului sindical comun al fostului UGSR.

Precizăm că toți chiriașii din blocul nostru (55 de apartamente) au lucrat în sectoare ale muncii nelegate de politica sindicală (soferi, mecanici auto, instrumentiști în Ansamblul artistic al sindicatelor, timplari, portari, instalatori, dactilografe, etc.). Faptul că împrejurările vieții i-au condus să lucreze în aceste sectoare nu poate reprezenta o justificare pentru a fi privați de dreptul evasigeneral al chiriașilor din România de a-și cumpăra o locuință după o viață de muncă.

Multi sînt azi pensionari, avînd pensii îndestuate de 5 000—7 000 lei, venituri insuficiente pentru a putea plăti chiria ce se vor majora în proximitatea viitor.

A lăsa acești oameni la latitudinea numeroaselor centrale sindicale, care își dispută patrimoniul fostului UGSR, înseamnă a-l lăsa în voia soartei, inclusiv cu perspectiva de a putea fi evacuați din apartamentele în care locuiesc de peste 20 de ani.

Mentionăm, că în ultimele decenii, sindicatele au mai transferat astfel

de blocuri în proprietatea ICRAI (de exemplu, blocul GIOCONDA din Piața Națiunile Unite) construit de stat și dat în folosință UGSR-ului în anul 1970; blocul E. 11 din Alea Bucșenești nr. 3 s-a amortizat prin plata chiriei timp de 22 ani către UGSR. Ca urmare a cutremurelor din 1977 și 1986 imobilul a suferit importante degradări, instalațiile de apă și gaze au depășit termenul cu cel puțin 5 ani.

Fată de cele relatate mai sus, vă rugăm domnule redactor șef, a ne sprijini pe lîngă organele în drept, astfel ca și locatarii celor 55 de apartamente din blocul E. 11, Alea Bucșenești nr. 3, să poată cumpăra locuințele respective, conform legislației în vigoare de care se bucură toți locatarii din locuințele proprietate de stat, cunoscut fiind că și apartamentele din blocul E. 11, pe care și le-a înșușit fostul UGSR, au fost construite de stat cu banii tuturor salariaților.

Vă mulțumim anticipat pentru sprijin.

Președintele Asociației locatarilor,
Nicolae VLADUT

Dialog

Fotografii de
FLORIN IONIȚĂ ■

RANK XEROX

REPREZENTANȚA
PENTRU ROMANIA:
București 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

LIBERTATEA DE A-LE ALEGE PE CEL MAI BUN

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIAȚA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA ȘI BENEFICIAȚI DE
O EXCELENȚĂ CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel: 996 / 15 881

COMPIEST ANVICO srl
Tirgu Mures
Tel: 954 / 16 644

FIBA IMPEX srl
Ploesti
Tel: 971 / 24 717

ROM TEAM SOLUTIONS srl
Bucuresti
Tel: 13 43 73

APEL srl
Arad
Tel: 966 / 15 231

COMSER srl
Hunedoara
Tel: 957 / 12 538-132

FIBA (NORD)
Suceava
Tel: 987 / 26 996

TOP EDGE ENGINEERING srl
Cluj
Tel: 941 / 63 193

AREXIM srl
Bucuresti
Tel: 14 98 34

COMSERVICE co
Bacau
Tel: 931 / 46 642

METRONOM
Piatra Neamt
Tel: 936 / 14 570

UNIVERSAL L. D. srl
Iasi
Tel: 981 / 42 110-1209

ADYLUS srl
Bucuresti
Tel: 12 95 77

ESTICO srl
Brasov
Tel: 921 / 19 052

METPRIBOR
Chisinau
Tel: pretbx / 47 15 24

CLIP
Publicitate

POSTA REDACTIEI

V.I. — Reșița: Așa cum ne-ați sugerat vă răspundem în cadrul acestei rubrici. Spațiul revistei nu permite publicarea unor „povești”. Așteptăm, însă, informații, pe care le cunoașteți bine, vizînd diverse aspecte din orașul dvs.

GABRIELA LIVEZIANU — Piatra-Neamț, str. Obor, bl. OI, sc. B, et. 4, ap. 32: Vă mulțumim pentru aprecierile favorabile datorate după cum spuneți „interesului pentru sănătatea noastră”. Ne solicitati, totodată, o programare la doamna Maria Vărlan. Vă răspundem atît dvs. cit și d-rei Rodica Morosanu din Baia Mare, Mircea Pelească, din Zimnicea, că noi nu facem programări. Se pare că din cauza spațiului neadecvat, nu este posibilă satisfacerea tuturor solicitărilor. Insistați, totuși, la numărul 26 68 39.

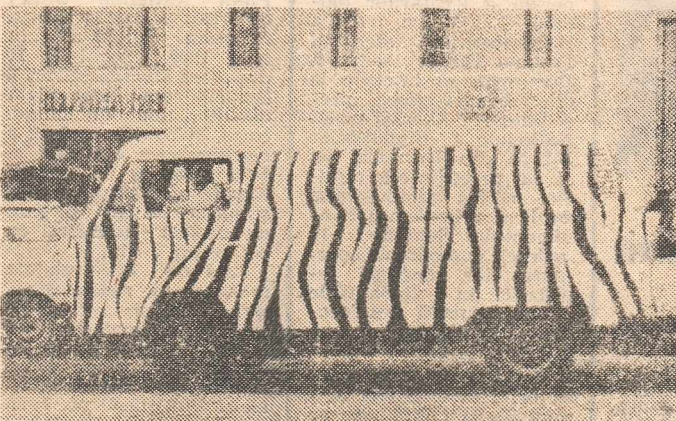
FLORIN BOZAN — sat Valea Singiorgiului, nr. 101: Știm că o astfel de metodă de tratament este folosită de către d-na Desanca Nicolai din Arad. O puteți contacta la telefonul 966/32434.

ARISTIDE N. BALCU — Focșani, str. Brăilei, nr. 9, et. 3, ap. 10: Este posibil ca dreptatea să fie de partea dvs. Pentru a acționa, vă rugăm să ne comunicați ce demersuri ați întreprins pînă acum (eventual copii de pe sentințe judecătorești).

ELENA GRECESCU ■

Mimetism

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ BOGDAN OPREA

CRONICA SENTIMENTALĂ

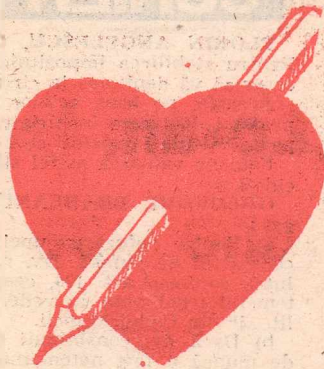
Dragă Sanda,

De ce te cerți cu prietenul tău? Fac pariu că, de cele mai multe ori, nu tu ai dreptate. După cum te cunosc eu, ești voluntară și repezită. Nu poți înțelege că mai există și alte puncte de vedere decât al tău? Când îți spunea mama: „Zic că ai și fac ca mine” se referea la multe, multe concesii, purtări pline de tact sau, pur și simplu, minciuni convenționale. Nu că te-ai învățat eu să minți, doamne-fereste! Mă refer la capacitatea de a înțelege, ierta și, de ce nu, a îndura. Întii a fost durerea, apoi a fost plăcerea. Îmi îngădui o mică, foarte mică relație: O tinăra i-a adus sotului un ciine. Acesta nu l-a vrut, dar ea a tăcut, a îngrijit ciinele și azi bărbatul poartă ciinelui de grijă. De ce nu faci când nu știi ce să spui sau ești „impotrivă”? Cuiar te știi pe toate? Temperanță, pe care cred că-ți lipsește. Nu-l mai enerva, că urciorul nu merge la nesfârșit la izvor fără să se spargă. Și să-ți mai spun ceva: Îți stă așa de bine când rizi! Nu știi să observi partea bună și generoasă a

lucrurilor? O vecină de-a mea a ris când prietenul ei i-a vârsat cafea pe rochie. Parcă el a vrut? Atunci de ce să-i fi reproșat? Cafeaua ieșe repede dacă speli pata imediat, dar o vorbă grea nu se uită și scade „apetitul”.

Dacă era zgîrcit când l-ai cunoscut, crezi că aprecierile dezagreabile or să-l facă să-și golească buzunarele în poșeta ta? Un bărbat mi-a mărturisit: „Creșteam vidre la țară. Am avut multe prietene, dar numai una mi-a apreciat munca. De fiecare dată când venea la mine, îmi puneam întrebări despre creșterea vidrelor, se ducea, le minghia și, într-adevăr, a fost singura căreia i-am făcut o haină din vidre”.

În concluzie, dragă Sanda, cred că poți obține orice în lumea asta, dacă știi cum să procedezi. Te rog, încearcă să-ți temperezi manifestările. Nu mai reacționa greșit și nu-l mai enerva. Îl îndepărtezi și este păcat de dragostea voastră. Mai scrie-mi.

Salut, Șerban!

Îmi pare bine că ți-ai rezolvat problemele sentimentale. Puțin curaj și explicația a avut loc. Ai văzut că n-ai avut motive să te neliniștești? Te rog, mult de tot, nu mai trece cu vederea lucrurile pe care nu le înțelegi. Cere, plin de tact, lămuriri. De ce să nu ai încredere în tine și să nu-ți povestească trecutul ei? Nimic din ce este omenească nu poate fi motiv de discuție între voi. Presupun că nu a fost ceva peste care nu poți trece. Dovada este faptul că v-ați împăcat. Acum, dă-i zor cu învățătura! Examenele bat la ușă. Succes!

CRISTINA ATANASIU

Apelăm din nou la rețetărilor Irăilor Chivu, propunându-vă de această dată:

PEȘTE OCEANIC

Se bat bine 6 ouă și se adaugă 100 gr. făină, 100 gr. cascaval, 100 gr. brinză. Se amestecă toate la un loc și se subțiază cu puțin lapte. Peștele, curățat de piele, oase, se taie în felii și se bate ca pentru snitel. După ce se trece prin făină și prin compoziția descrisă mai sus, se prăjește în ulei. În funcție de preferință, se poate adăuga sos roșu, sos alb, sos de usturoi. Această rețetă și va asigura că gustul peștelui oceanic va fi identic cu cel al salăului pane.

UN GURMET

Lawrence

„regele deșertului”

La 13 mai 1935, în satul englez Clouds Hills, lângă o motocicletă sfărâmată, a fost găsit mort, la numai 47 de ani, Edward Thomas Lawrence. Nici până azi nu s-a putut stabili dacă moartea lui a fost un accident, o sinucidere sau un asasinat. Întreaga viață a acestui om este o enigmă, un mit. Îndrăgii săi beduini l-au numit „El Oran”, dar în general arabii îl considerau „regele deșertului”. S-a născut în anul 1888. Cu citiva ani înaintea primului război mondial, după ce a absolvit Universitatea Oxford a început să participe, pe o bicicletă drunțurică, la expediții pentru a se documenta. În vederea pătrunderii unei teze, asupra arhitecturii castelelor medievale. Apoi și-a început călătoriile spre Orientul Mijlociu pentru a studia ruinele bastionelor construite de Cruciați. La Cairo se perfecționează în limba arabă, cumpără deșertul și se familiarizează cu viața și obiceiurile arabilor. Deșertul cu toate

greutățile sale îl atrage. Parturmul acestor întinderi nestrânse de nisip îl amățește. În 1914, Lawrence, bine cunoscut în lumea arabă, devine principalul element care asigură o înțelegere între englezi și seicii arabi, pe care îi susține în revolta lor împotriva ocupației turce. În același timp devine agent secret al „Intelligence Service” și prin acțiunile sale reușește semnarea unui acord între seicii Hussein, de la Mecca, și guvernatorul britanic al Egiptului, sir Henri Mac Mahon. Lawrence înzestrea cu arme și muniții trupele arabe revoltate a căror conducere o preia. Îl convinge pe prințul nasem Feisal să participe și el la revoltă. Pe atunci exista o singură cale ferată Damasc-Medina, care permitea turcilor să mențină legătura cu Arabia. În luna martie 1917, în fruntea „Legiunii Arabe” Lawrence dinamitează, în mai multe puncte, această linie, făcând-o inutilizabilă pentru o vreme. Într-un timp prietenul său, prințul Feisal, ajunge la Marea Roșie. Dar „El Oran” ocupă portul Akaba, pentru că la finele aceluiași an să cucerească Ierusalimul. „Regele deșertului” a făcut o experiență unică, teribilă în felul ei, care i-a adus stima tuturor arabilor, traversând deșertul arabic, de la Mecca la Rabugh și până la Medina. Setea, suferințele și epuizarea totală nu l-au înfrânt voința. Rechemat la Londra, este decorat cu „Distinguished Service Order”

cea mai înaltă distincție britanică. Un membru al parlamentului britanic, mai târziu premierul Angliei, Winston Churchill, îl ia cu el la Paris, pentru a face parte din delegația Angliei la „Conferința de Pace”. Pictoriști de această viață „plină de vorbărie”, cum spunea el adeseori, pur și simplu fuge. Unii cred că „duhul revoltei” l-a îndreptat spre India, alții spre China. Ziaristii îl caută peste tot. Abia în anul 1922 este descoperit, înrolat ca simplu soldat în „Royal Air Force”, sub numele fals de John Hume Ross. Văzându-se identificat Lawrence dispăre din nou și abia peste un an este redescoperit în „Royal Tank Corps”, un regiment de blindate, de cută, sub numele de Thomas Edward Shaw. Apoi ani de zile se pasionează de diverse motoare de masină, motocicletă și avioane. Lawrence este și autorul cărții „Cei șapte stâlpi ai înțelepciunii”. Datorită acestei lucrări Bernard Shaw, Edward Forster și Thomas Hardy l-au numit „excellent scriitor”. Deși editura i-a cerut și alte manuscrise pentru a fi tipărite „regele deșertului” a refuzat-o. Viața lui a fost un mister, în parte dezvăluită în cartea apărută în 1948 sub titlul „Misiunile lui Lawrence”. Ce s-a ascuns oare sub masca purtată de aventurier? Marele scriitor și om politic Andre Malraux a fost foarte impresionat de personalitatea lui „El Oran”. Oare cum s-a putut împăca omul învățat cu civilizația occidentală și cu ceea ce s-a numit „aventura spirituală”? De ce Lawrence a cântat meteu, și între în anonimat și să se piardă în multime, refuzând numeroase propuneri făcute de bancheri, oameni politici și editori? Se pare că numai în deșertul lui și misterios aventurierul s-a simțit la el acasă.

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

LIDA SCOBICI — Călărași. Serisul relevă o ușoară teamă față de societate. Reacționată viu la aprecierile celor din jur, însă mai mult în totul interior. Prudență, reflexie, politețe și persistență în apărarea ideilor proprii. Poate lua uneori hotărâri surprinzătoare.

MARIUS TUDORACHE — București. Personalitate în curs de formare. Nu se simte bine în orice condiții și se adaptează la o nouă situație într-un timp îndelungat.

CRISTINA-TOMIȚA URSU — Oltenița. Ordine, claritate, răbdare, corectitudine, persoană agreabilă în general de cel din jur. Uneori sensibilă cu tendințe la descurajare. Unele probleme pe linie de inimă.

DUMITRU GĂMAN — Petrița. Caracter optimist, econom, însă ezitant, uneori în lănsura hotărârilor. Sensibil, iubesc plăcerile pe care i le oferă viața și merge în întâmpinarea lor. În general, când succesele se lasă așteptat, este de dorit o voință mai puternică și o analiză nu așa amănunțită a situațiilor pentru a nu pierde ocaziile favorabile.

IOANA GHEORGHE — Călărași. Realism, încredere în sine, persistență în opiniile proprii și echilibru. Nu foarte stabil. Reacționată direct, fără menajamente atunci când situația o impune. În general, comportamentul este afabil și stăpinit.

RODICA JALRA — București. Personalitate cu o preocupare instabilitate a dispoziției momentane, având tendințe periodice la melancolie. Intervine rațiunea pentru a schimba aceste stări, precum și a impulsivității care uneori se face simțită.

NOTĂ: Tîeu, Constantin — Sat Pletreni (Vâlcea), Cotigă Mihaela Narcisa — Poșani, Mezdrea Natalia — Com. Poteșava (OLT), Enacopol Corina — Galați, Liuba Constantin — Caransebeș, Harpan Gheorghe — Com. Seltin (Arad), Mitu Mitică — Giurgiu: reținem scrisorile dvs. pentru un răspuns până la 15 aprilie, în scopul de a primi prin poșta și restul taloanelor necesare (total 4).

GRAPHOS

Cel mai mare pachebot din lume

În sudul peninsulei Bretagne (Franța) se află orașul Saint-Nazaire, cunoscut pentru vasele de pasageri ce sînt construite la „Santierul Atlanticului”. De aici au ieșit vestitele pacheboturi „Normandie” și „France”. Cu citiva timp în urmă simțeau a băut recodul, însă și la apă cea mai mare navă de pasageri din lume, pe „Suveranul mării”, Vasul are lungimea de 270 de metri, suprafața utilă 3.000 de metri pătrați, greutatea de

78.000 de tone și dispune de aproximativ 1.200 de cabine, din care, numai în cele de lux, pot fi transportați 2.700 de pasageri. Călătorii au la dispoziție 12 lifturi de sticlă, deoarece vasul este mai înalt decât „Statuia Libertății”, trei cinematografe, fiecare avînd parter și etaj, în altă cu-lonre, o sală de teatru, cu o capacitate de o mie de persoane, discotecă, un club pentru copii și o bibliotecă cu peste 15.000 de volume. Pe-

relii, pardoseala și plafonul sînt, în general, ornamentate cu oglinzi, în care înălțurile se multiplică de sute de ori, iar mîi de becuri și reflectoare acunse peste tot, chiar și în gîvele de flori, dau în timpul nopții o lumină teatrală. „Suveranul mării” dispune, pentru cele patru motoare de 290.000 cai putere, de o suspensie specială, asemănătoare cu a pavelor militare, pentru ca zgometul și vibrațiile să nu fie depistate de submarine. La ceremoniile de lansare, care a avut loc în Miami Beach (S.U.A.) a participat, pe lângă proprietari americani și norvegieni din con-ghiu „Royal Caribbean Cruise Line” și Robert Carter, soția fostului președinte al Statelor Unite.

AUREL DIANU

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

România — Țara Galilor 5-1 (5-0)

„Le-am tras-o, să le sune apa-n cap!”

nici un nasture. Hainele stau pe mine sui, ca pe o sperietoare, ca pe un cuier. Simt că nu mai pot să urlu, că nu mai am voce, nici aer. Mă înăbuș, dar dau din miini, ca un apucat, și strig din toți rărunchii: „Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!” Răsufu ușurat, de parcă aș fi dat jos din spate o povară de o sută de kilograme. Încep să mă calmez. Privesc tribunele, privesc în jurul meu și apuc să-l aud pe unul cum zice cu năduf: „Finați-ai dracului cu Europa voastră cu tot! Na, că v-am tras-o!” Sesizează că l-am auzit și mi se adresează cit mai simplu cu putință: „Le-am tras-o să le sune apa în cap!” Elegant, îi zic eu, foarte elegant, iar el ride fericit și rid și eu și simt că trăiesc. Iar când Hagi prinde șutul acela fantastic, că-l face pe Southall să joace tontorolul și să sară ca pește pe uscat, în timp ce mingea cădea din ațe, pentru ca mai apoi Southall să rămână pur și simplu în genunchi, învins definitiv, umilit ca un portar de prin divizia C, a amărăștenilor, tribunele explodează ca o bombă atomică. Furia românilor, în teren și în tribune a atins cota maximă. Peste așa ceva nu se poate trece! Am văzut și am trăit, alături de cei mai fanațici susținători ai Naționalei, cel mai fantastic meci al echipei României, cea mai fan-

noștri abia dacă au apucat să se adune. Cit despre oboseala alor noștri, ce să mai vorbim, mai ales că după ploile căzute terenul s-ar putea să fie deosebit de greu. Îi spun prietenului, în șoaptă, toate chestiile astea și adaug că tot un teren moale ne-a jucat festa la Sofia, în ultimul meci, când am ratat calificarea pentru Suedia. Atunci, în a doua repriză, Hagi, Răduțiu și Mateuț, cei care sosiseră direct la Sofia, parcă înotau, parcă alergau în nisip. Vorbeam, cum spuneam, aproape în șoaptă, dar, spre surpriza mea, tot am fost auzit de un spectator din dreapta: „La Sofia a fost altceva, dom'le, nu terenul moale. Ne-am eliminat singuri, că puteam să-l batem în prima repriză pe hoții de cai. Dar a ratat Hagi, au mai ratat și alții, pusele au început să nu se mai lege, iar în a doua am jucat cu picioarele legate. Cînd e să ai ghinion, știi vorba aia, găsești un cui și în...”. Prietenul meu vrea să intre în vorbă cu omul din dreapta mea. Îl trag de minocă și controversa se stinge. Peste câteva clipe, ca la un semnal, tribunele încep să urle ca leșite din minți. Vacarmul este înfiorător. Fiecare urlă în limba lui. Ne adăugăm acestui cor și de-atita tipăt simt că-mi ies ochii din cap. Parcă m-ar fi străbătut un curent electric. Tremur pur și simplu din toate încheieturile.

Și a început meciul. Tribunele sînt ca niște valuri. Dacă nu te ridici, cineva te smulge de mină și te trezești în picioare, apoi același cineva te înbrăncește să-ți ieși locul. Și tocmai în clipa în care se mai liniștește apele. Lăcătus îl angajează cu o centrare lungă pe Balint, acesta se înalță și trimite cu capul în careu, la Hagi, care preia cu precizie, face doi pași și saltă mingea peste Southall, unul din cei mai buni portari ai soccerului. Nebunia tribunelor este totală. De-a aproape un minut sînt înbră-

țisat de prietenul meu, dar nu-mi dau seama decît în clipa în care nu mai pot să respir. Timpanele îmi sînt ca și sparte. De-atita vacarm nu mai aud nimic. Nici măcar propria mea voce. Peste câteva minute vine golul lui Lupescu. Delir total! Urechile îmi țiuie de parcă cineva m-a îngropat într-un morman de greieri. Înțeleg că se fluieră, se zblără, se țopăie. Acolo, în teren, a fost reluat jocul. Cum dracu, mă întreb, aud jucătorii fluierul arbitrului? Nu apuc să-mi răspund, că vine al doilea gol al lui Lupescu. Galezii sînt înnebuniți. Românii joacă un fotbal de pe altă lume. Celebrii Rush, Saunders, Hughes abia dacă au apucat să atingă mingea. Și cînd te gîndești că au declarat că nu concep nimic altceva decît victoria! A lor bineînțeles. Dar iată că e deja 3-0 și românii tin piciorul pe accelerații și pusele lor sînt parcă trase cu rigla. Și cade și golul lui Balint, al patrulea. De-atita înbrățisări nu mai am

tastică repriză. Oare ce vor fi făcînd, mă întreb, așa, într-o doară, mărunțelul și matahala?! Poate că s-au împăcat și s-au îmbrățisat! Îmi arunc ochii într-acolo, dar nu văd nimic. Sau, mai exact spus, văd o masă de oameni care țopăie, se bat pe umeri, își urlă unul altuia cite ceva în ureche, ochii le strălucesc, de fericire, desigur, și într-un cor imens strigă: ROMÂNIA! ROMÂNIA! ROMÂNIA!

Ce a urmat, se știe. Mai întâi pauza, apoi repriza a doua, cînd ai noștri au ratat cel puțin alte 4 goluri din poziții tot atît de favorabile precum au fost cele din care au înscris în prima repriză, autorii ratărilor fiind exact cei care marcase. În schimb, vulpoiul de Rush, omul de gol al Liverpoolului și, firește, al galezilor, are o singură ocazie, o prelucreează ca la carte și înscris golul de onoare.

VICTOR NIȚĂ

CE NU S-A VĂZUT LA TELEVIZOR

● Traversînd terenul spre a ajunge la locul unde avea să se desfășoare conferința de presă, priveam urmele lăsate de crampoane în inclestarea care abia se încheiase și aveam încă în auz vuietul tribunelor și exploziile de bucurie ale miilor de spectatori. ● Numai că, așa cum procedase și cu o zi înaintea, selecționerul galez Terry Yorath avea să absenteze. ● Datorită televiziunii finalei C.C.E., întrevăderea cu ziaristii a avut un caracter fulger și ea nu a fost onorată decît de dl Cornel Dinu. ● Selecționerul român a fost primit în liniste, de parcă izbînda reușită ar fi fost cel mai normal lucru, doar la plecarea adresîndu-i-se cuvenitele aplauze. ● Începînd cu o glumă („pentru mine a fost o zi dureroasă datorită saltului de bucurie al băncii noastre la marcarea golurilor” — aluzie la bratul care-l mai supără încă), el și-a exorimat satisfacția pentru acest rezultat de excepție, fiind pentru prima oară cînd am întrecut la un asemenea scor o echipă britanică. Multumirile pe care le-a adus jucătorilor s-au referit la dăruirea fantastică și inteligentă de care au dat dovadă în joc, la angajamentul deosebit și realismul cu care și-au etalat fantezia tipic latină precum și calitățile tehnice, iucînd ne lîngă adversar și marcînd din orice poziție, urmarea unor faze bine construite și gîndite. ● De asemenea, Cornel Dinu nu și-a ascuns o altă satisfacție, aceea de-a iesi învingător într-un așa zis „război al jocului” datorat — surprinzător — oaspetilor, care au recurs la di-

ferite stratașuri, lipsite de fair-play. Astfel acum două săptămîni, la amicalul susținut de galezi la Viena cu echipa Austriei, Yorath a aruncat fel de fel de „prafuri”, precum că Saunders și Rush sînt operați și, deci, nu ar evolua la București. ● Făcînd o scurtă, dar pertinentă analiză a jocului oaspetilor, selecționerul nostru a arătat și cum și-a pregătit „eleveii” pentru a dejuca planurile adversarului. ● „Am pornit destul de bine în această luptă din grupa preliminarilor. Nu fac calcule: sper să obținem cit mai multe puncte și în campania din toamnă”. „Jucătorii noștri au dovedit că sînt figuri de excepție, oameni de adevărată legendă”. „Este meritul incontestabil al jucătorilor pentru inteligența cu care au aplicat ideile tactice”, a mai declarat Cornel Dinu. ● Remarcînd întreaga ECHIPĂ, el a evidențiat totuși clasa lui Hagi, inteligența în joc a lui Lăcătuș, travaliul lui Balint și aporțul în apărare al lui Gică Popescu, menționînd totodată revenirea lui Belodedici și în special a lui Sabău. ● „Mi-a fost teamă de un singur lucru: de starea fizică a jucătorilor care se găseseră după al doilea an de profesionalism adevărat. Cred că este un cistig fantastic faptul că au demonstrat o maturitate deplină și că au știut să joace ascunzîndu-și uzura unui întreg an competițional” — o concluzie la care ne permitem să subscriem, adresînd calde felicitări tuturor jucătorilor și întregului corp de tehnicieni.

POMPIU L. DUMITRESCU

Cea mai frumoasă dilemă

Amintirea meciului România — Țara Galilor va rămîne în suflutele noastre ca una dintre acele bucurii, împlinite, îndelung așteptate, cu atît mai prețioasă cu cît, de acum încolo, echipa națională are dreptate să ceară de la suporteri o participare fără rezerve și de lungă durată, în timp ce noi, cei care am pătimit nu de puține ori, lîngă acești băieți minunați, vom spera ca meciurile următoare să semene cît de mult cu ceea ce s-a petrecut în seara zilei de 20 mai 1992. Pe drumul calificării la C.M. avem o referință extrem de importantă, de bun augur pentru ce va mai fi, dar mai presus de toate, avem o echipă capabilă să treacă oceanul.

În memoria noastră va continua să persiste și să nu aibă soluție cea mai frumoasă și

mai neașteptată dilemă pe care a reușit să ne-o propună meciul de miercuri seara. Și anume, care a fost cel mai frumos gol al partidei, cel realizat de Lupescu (golul al doilea), cu o execuție de maestru, în urma acelei bolți inteligente a lui Lăcătuș sau golul patru, înscris de Balint, în stil de mare jucător, Dorinei Munteanu fiind autorul unei pase pe măsură? Este, repetăm, cea mai frumoasă și mai plăcută dilemă, din care preferăm să nu ieșim. Poate nici nu ar fi fost întreaga bucuria rămasă în suflutele noastre, în absența acestei dileme, care dilemă, ne arată atît de limpede nivelul prestației echipei României. Succes, dar și atenție mare la viitoarele partide!

MIHAI SÂNDOIU

ROMÂNIA — ȚARA GALILOR 5-1!

Baletul marii bucurii, în momentul înscrierii celui de al 5-lea gol

PARADA VEDETELOR

Edith Piaf, Marilyn Monroe, Simone Signoret, Carole Amiel. Patru femei extraordinare; fiecare, în maniera sa, l-a modelat pe omul care a devenit Yves Montand.

EDITH

1945-1948

Din cow-boy-ul
din Marsilia,
ea a făcut un idol

Pentru Edith Piaf — care căuta o vedetă americană în spectacolul său — a fost de-a-juns ca să fie sfătuită să nu-l angajeze pe Montand și imediat a dorit să-l cunoască. După ce l-a auzit cântând, a resimțit

un șoc extraordinar și a făcut din el cea mai mare vedetă în reprezentațiile de la Moulin Rouge. Mai târziu, avea să mărturisească: „Nu mi-au plăcut la început aerele lui de fantaron”. Dar, apoi, a fost cucerită de acest lungan slab și înnebunit de trac și a început să se ocupe de cariera lui, sfătându-l „să uite latura lui americană („de cow-boy”, zicea ea) în folclorul cîntecelor care nu țin de modă. Sfatul a fost înțeles de Yves care l-a și completat: „Intră ușurel în scenă. Cu cât te grăbești mai puțin, cu atât au timp să te aplaude mai mult...”

Piaf l-a determinat să devină și autor de texte la cîntecelor sale, l-a prezentat autorilor, compozitorilor... Îndrăgostită pînă peste urechi, s-a dovedit a fi pentru el un extraordinar Pygmalion. Au fost trei ani de dragoste nebună în cursul cărora Montand a participat la toate spectacolele ei. Trei ani în cursul cărora Edith l-a îndrumat și spre cinema. Pînă în ziua în care a realizat că talentul lui o pune în umbră. Atunci, nemaiavînd ce să-l învețe, l-a părăsit, lăsîndu-l înnebunit de durere, în timp ce legenda a făcut din Montand bărbatul care a părăsit-o pe Piaf după ce l-a furat secretele.

Versiune de
MANUELA VASILIU

Nu ne-am simțit singuri

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

Am mai spus-o și o să o mai spun de cîte ori o să am posibilitatea: presa sportivă a fost foarte aproape de noi, de greutățile mișcării sportive. Multumesc celor care au înțeles ce trebuie făcut. Nu a existat nici un moment de conflict între presa sportivă și Departamentul Sport, din M.T.S. Ziariștii au ținut permanent legătura cu oamenii din interiorul fenomenului sportiv și lucrul acesta mi-a creat o liniște, un sprijin moral. Nu ne-am simțit singuri, în lupta pe care am început-o și care este foarte grea, între cei care vrem să demonstrăm ce important este sportul pentru o societate dorită civilizată și cel care, poate în mod obiectiv, tot amină rezolvarea problemelor acestui domeniu. Sportul este un mijloc de reclamă, cum poate nu există altul, pentru un stat. Imnul unei țări este cîntat numai pentru președintele ei și pentru sportivii campioni. În timp ce președintele este ales și poate să fie astăzi x, mâine y, sportivul se impune prin muncă și rezultate într-o întrecere de anvergură europeană sau mondială.

Al doilea aspect pe care toată lumea ar trebui să-l ia în considerare este sportul ca mijloc foarte eficient de educare a generațiilor următoare. Sportul dezvoltă la tineri, chiar de la o vîrstă foarte fragedă cîteva calități deosebite care îi vor ajuta să se exprime nu numai pe terenurile de sport ci și în viața socială sau politică. Vorbim de voință, competitivitate, ambiție, de fair-play, care își revendică locul în orice sală, inclusiv în aceea a Parlamentului. Și nu în ultimul rînd, cu cit sportul va fi practicat de mai mulți oameni, cu atît vor fi mai multe paturi goale în spitale. Stimularea sănătății prin sport este un alt aspect, de care ar trebui să țină seama cei care hotărăsc din afară asupra fenomenului sportiv, dar din păcate, de prea multe ori pînă acum, au făcut-o în defavoarea lui.

Spectacolul de luni de la televiziune. 6) A prezenta imagini — La începutul unui duplex! — Sfîrșitul unei emisiuni! 7) A apărea — Spațiul care cuprinde o imagine tv. 8) Ca tubul „prăjit” al unui televizor — Un număr... în avanpremieră! 9) Scos din necaz... — Specie de moluște gasteropode — Lucrător al pămîntului. 10) Filme formate din mai multe episoade — Siglă pentru „Uniunea Ciclistă Internațională”. 11) Receptoare pentru imaginile transmise pe calea undelor.

VERTICAL: 1) Dispozitiv de emisie sau de captare a undelor tv. — Prinse pe diferite canale de televiziune (sg.). 2) Spectacole cu numere de dans, sură, jonglerie, acrobație etc. — Începutul unei feerii! 3) A-

părătoarea de nădejde a televiziunii — Relee! 4) Captate cu ajutorul antenei (sg.) — Ora obișnuită la care se termină programul de televiziune... 5) A prezenta programul — Gin-gaș. 6) Comunitatea Economică Europeană (siglă) — Inscrise la un rally! 7) 15 mai în calendarul roman — Întîiul bărbat (leg.) — Primele ezitări! 8) Debutul la televiziune! — Platoul televiziunii. 9) Nelipsit de la teatru tv. — A reprograma o emisiune. 10) Punctul culminant al unei acțiuni — Primul număr — Autoturismul Clubul Român (abr.). 11) Punct de înregistrare video... color — Fragment dintr-o operă.

Dicționar: TII, ZUA, IDE.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Florală: OCHI; CERNAT; DRUMURI; ALEI; RANITA; ARO-MA; AI; TACT; CEAS; SIO; JUBI; TO; LEUȚI; NOSTIM; E; ROZE; BERCI; FIR; STEA; I; E; CL; ISO; CALA; ROD; PUI; SURE; IRISI; FLORAR; NIT; NU-MA-UITA.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. Actualitatea politică: Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Liviu Timbus; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSARIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 14 78 91.

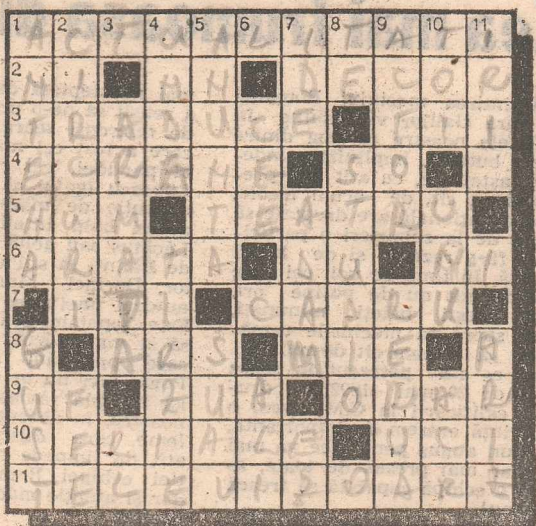
■ FAX — 12.82.89

Cititorii din strălănată se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ÎN FAȚA MICULUI ECRAN

ORIZONTAL: 1) Emisiunea informativă a televiziunii. 2) Ultimele emisiuni! Bine! — Cătru pregătit în studio. 3) A

subtitra un film — Exclamație care exprimă mirarea. 4) Privite la televizor... — Studio gol! 5) Primele numere! —